

HUR ÄNGELN KOM TILL MIG

OCH HANS UPPDRAG

 Och bröderna tänker troligen... Jag ser åtskilliga bandspelare här nere, och de kommer att spela in det här, naturligtvis. Närhelst Ni vill veta exakt vad Den Helige Ande sa till Er, stäm möte med de här bröderna här, som har de här bandspelarna, de kan backa bandet och spela upp det, så att Du får det exakt rätt. Och ge akt på det och se efter, om det inte sker precis exakt så som Det sades, ser Ni. Då Du hör det viska: "SÅ SÄGER HERREN, 'En viss sak, eller *detta* är så här,'" eller kontrollera det bara och se efter om det är rätt eller inte. Förstår Ni? Det är alltid på det där sättet.

² Bara en liten bakgrund, nu... Och jag är bara liksom glad i kväll att det bara är några få av oss här. Vi är bara hemfolk, eller hur? Vi är inte främmande, ingen av oss. Vi... Jag kan använda min Kentucky-grammatik och känna mig riktigt hemma nu, för vi är — vi är bara... Och jag säger inget illa om Kentucky nu, om det finns nån här från Kentucky. Finns det nån från Kentucky här? Räck upp handen! OJ! Jag borde känna mig alldeles hemma, eller hur? Det är väldigt fint.

³ Min mor brukade driva ett pensionat. Och jag gick ner dit en dag för att ta reda på... Det var en stor grupp män, som bodde där, och det stora, långa bordet var dukat. Och jag sa: "Hur många här är från Kentucky? Stå upp!" Alla stod upp. Och jag gick upp till kyrkan den kvällen, min kyrka, och jag sa: "Hur många här är från Kentucky?" Alla stod upp. Så jag sa: "Å, det är mycket bra. Missionärerna har gjort ett gott arbete, så vi är tacksamma för det."

⁴ I Romarbrevet nu, 11:e kapitlet och 28:e versen. Lyssna noga nu till läsningen av Skriften!

I fråga om Evangeliet, är de våra fiender för Er skull, men ifråga om utväljelsen, är de älskade av... för fädernas skull.

För Guds gåvor och kallelser är utan omvändelse.

⁵ Ska vi be! Herre, hjälp oss nu ikväll, då vi vördnadsfullt närmar oss detta, av hela vårt hjärta, i uppriktighet, de här sakerna sägs bara till Din ära. Och hjälp mig, Herre, och lägg bara i mitt sinne endast de saker, som bör sägas, och hur mycket jag ska säga. Stoppa mig då Din tid är inne! Jag ber att vartenda hjärta ska ta emot de här sakerna till nytta för de sjuka och behövande i den här åhörarskaran. För jag ber om det i Jesu Kristi Namn. Amen.

6 Nu vill jag närma mig det här ämnet medan vi är små. Och — och jag ska försöka att inte hålla Er för länge, jag ska lägga klockan här ute och göra mitt bästa nu att släppa ut er i god tid, så Ni kan vara tillbaka i morgon kväll. Var i bön, nu! Jag tror inte att pojken har delat ut några kort. Jag frågade honom aldrig om han . . . Om de inte gjorde det eller om de gjorde det eller inte, det spelar ingen roll. Vi har kort här inne i alla fall, om vi måste ropa upp några. Så om inte, tja, vi får bara se vad Den Helige Ande säger.

7 Om Ni nu vill lyssna noga . . . Det här kan kanske . . . Eftersom jag . . . Vi är bara några få här, det är ett bra tillfälle att säga det här, för det — det har att göra med min egen person. Och det var därför jag läste det här bibelstället i kväll, så att Ni kan se att gåvor och kallelser inte är nånting man kan göra sig förtjänt av.

8 Då Paulus talar här, säger han: ”Judarna var, i ljuset av Evangeliet, förblindade och borta från Gud, och det var för vår skull.” Men versen just före denna sa: ”Hela Israel ska bli frälst.” Hela Israel kommer att bli frälst. Enligt utväljelsen har Gud Fader älskat dem och förblindat dem, så att vi hedningar nu skulle få en möjlighet till bättring, så att genom Abraham hans Säd skulle väljsigna hela världen enligt Hans Ord. Ser Du hur Guds suveränitet är? Hans Ord bara måste bli. Han kan bara inte vara nånting annat. Och nu, vi . . . Gud har utvalt oss, Han har utvalt juden, och Han . . .

9 Alla de här sakerna är Guds förutvetande. Då Han talade om dem, som skulle komma, visste Han det i förväg. För att kunna vara Gud, måste Gud känna till slutet i begynnelsen, annars var Han inte den obegränsade Guden. Gud vill inte att nån skulle gå förlorad. Visst inte! Han vill inte att nån ska gå förlorad. Men vid tiden för världens begynnelse visste Gud precis exakt vem som skulle bli frälst och vem som inte skulle bli frälst. Han ville inte att människorna skulle gå förlorade, ”Det är inte Hans vilja att nån skulle gå förlorad, utan det är Hans vilja att frälsa alla,” men Han visste från begynnelsen vem som skulle och inte skulle . . . Det är orsaken till att Han kunde förutsäga: ”*Det här* kommer att ske. *Det där* kommer att ske,” eller ”*Detta* kommer att vara *så där*. *Den här* personen kommer att vara *sådan*.” Förstår Ni?

10 Han kunde veta det i förväg för att Han är obegränsad. Om Ni vet vad det betyder, det är bara: ”Det finns ingenting, som Han inte vet.” Ser Ni, Han vet. Så, det finns ingenting från före tiden och efter att det inte finns någon tid mer, ser Ni, Han vet ändå allting. Allting finns i Hans sinne. Och så, som Paulus sa i Romarbrevet, 8:e och 9:e kapitlet: ”Varför söker Han då ändå sak?” Så vi ser det där, men Gud . . .

11 Liksom då man predikar Evangelium. Nån sa: ”Broder Branham, tror Du på det där?”

Jag sa: ”Titta!”

Han sa: ”Du måste vara calvinist.”

Jag sa: ”Jag är calvinist så länge calvinisten är i Bibeln.”

¹² Det finns en gren på trädet, som är calvinism, men det finns flera grenar på trädet, också. Ett träd har mer än en gren. Han ville bara komma fram till den eviga säkerheten, och så småningom kommer man över till universalismen, och man ramlar ner nästans där ute, det är ingen ände på det. Men då man är färdig med calvinismen, kommer man tillbaka och börjar med armenianismen. Ser Ni, det finns en gren till på Trädet, och ännu en gren på Trädet, det bara fortsätter. Allihop tillsammans utgör Trädet. Så jag tror på — på . . . På calvinismen så länge den håller sig i Skriften.

¹³ Och jag tror att Gud visste redan innan världens grund lades, Han utvalde Sin Församling i Kristus och slaktade Kristus innan världens grund lades. Skriften säger så: ”Han var Guds Lamm, slaktat ända sedan världens grund lades.” Förstår Ni? Och Jesus sa att Han kände oss innan världens grund lades, Paulus sa att: ”Han — Han kände oss och förutbestämde oss till barnskap genom Jesus Kristus redan innan världen formades.” Det är Gud. Sådan är vår Fader. Förstår Ni?

¹⁴ Så bekymra Dig inte! Hjulen snurrar precis som de ska, allting kommer precis i rätt tid. Det är bara fråga om att komma in i ordningen. Och det är det fina med det, då vet man hur man ska arbeta, då man kommer in i ordningen.

¹⁵ Lagg nu märke till: ”Gåvorna och kallelserna utan omvändelse”, det är enda sättet för mig som jag skulle — Skriftenligt skulle kunna placera min kallelse i Herren. Och då jag litar på att jag är ibland vänner i kväll, som säkert kommer att förstå det här och inte tycka att det är närgånget, utan för att Du ska få förståelse för och veta precis vad det — vad Herren har sagt att Han skulle göra och finna nåt som berör Dig och sedan följa det.

¹⁶ I början nu, det första jag nånsin kan minnas, är en syn. Det första, som jag kan erinra mig, är en syn, som Herren gav mig. Och det var för många, många år sen. Jag var en liten, liten pojke. Och jag hade en sten i handen.

¹⁷ Nej, ursäkta mig, jag kan komma ihåg då jag hade en lång dräkt på mig. Jag vet inte om Ni (någon av Er alla) är gammal nog att minnas då småpojkar hade långa dräkter. Hur många här inne minns då barnen hade, ja, långa dräkter? Nå, jag kan minnas, att jag kröp omkring på golvet i vår lilla koja, där vi bodde. Och det var någon, jag vet inte vem det var, som kom in. Och Mamma hade satt in ett litet — litet blått band i min dräkt. Och jag kunde bara nått och jämnt gå. Men då kröp jag omkring, och jag satte fingret i snön på deras fötter och åt snön från hans fötter, där han

stod bredvid spisen och värmdde sig. Jag kommer ihåg att min mor ryckte upp mig därför.

¹⁸ Och nästa sak jag kommer ihåg, det måste ha varit omkring två år senare, då hade jag en liten sten. Och det skulle bli då jag var ungefär tre år gammal, och min lille bror skulle bara ha varit inte fullt två år gammal. Och så var vi ute på bakgården, där det var bara en gammal vedbacke, dit de brukade hämta och hugga veden. Hur många minns den tiden, då man brukade dra upp veden på bakgården och hugga den? Å, varför tog jag ens på mig slipsen ikväll? Jag – jag är ju precis hemma!

¹⁹ Då de sedan . . . Där ute på den gamla vedbacken fanns en liten rännil som rann ner där, den kom från källan. Hade en gammal skopa av pumpaskal där vid källan, som vi öste upp vårt vatten i den gamla hinken, en gammal hink av cederträ, och tog ner det.

²⁰ Jag minns sista gången jag såg min lilla, gamla farmor innan hon dog, hon blev hundratio år gammal. Och då hon dog, lyfte jag upp henne i mina armar och höll henne så här just innan hon dog. Hon la sina armar omkring mig och sa: "Gud välsigne Din själ, älskling, nu och i evighet!", då hon dog.

²¹ Och jag tror inte den kvinnan nånsin ägde ett – ett par egna skor i hela sitt liv. Och jag kommer ihåg hur jag såg henne, till och med då jag var en ung man och gick ner och hälsade på dem, varenda morgon steg hon upp, barfota, och gick genom snön till källan, hämtade en hink vatten och kom tillbaka, hennes fötter direkt i det där. Så det gör en ingen skada, hon levde och blev hundratio. Så (jajamensan) hon var mycket, mycket härdad också.

²² Sedan så kommer jag ihåg att hon skulle berätta för mig om min fars spelkolor, som han spelade med då han var pojke. "Och den stackars gamla gumman," tänkte jag, "hur ska hon kunna komma upp i den där vindskupan?" En liten tvårums koja, och den hade en vindskupa där uppe. Och de hade huggit två unga trädstammar och gjort en stege att gå upp på. Nja, jag sa . . .

²³ Nå, hon sa: "Nu, efter middagen ska jag berätta för Dig, visa Dig Din – Din pappas spelkolor."

Och jag sa: "All right."

²⁴ Så hon skulle visa mig dem i en koffert på övre våningen, där hon hade stoppat undan sina saker, som gamla människor gör. Och jag tänkte: "Hur i hela världen ska den där stackars gamla gumman kunna komma uppför stegen?" Så jag gick dit och sa: "Kära farmor," sa jag, "vänta nu lite, jag ska gå upp dit och hjälpa Dig."

²⁵ Hon sa: "Gå ur vägen!" Uppför stegen for hon som en ekorre. Hon sa: "Nå, kom då!"

Och jag sa: "All right, farmor!"

26 Jag tänkte: "Å, om jag bara kan få vara så där, så där mycket ork i mig vid hundratio års ålder!"

27 Sedan kommer jag nu ihåg då jag var vid den här lilla källan, och jag hade en sten och kastade ner den så där, i leran, och försökte visa min lille bror hur stark jag var. Och det satt en fågel uppe i trädet och han kvittrade och hade sig, en liten rödhake eller nånting. Och den lille rödhaken, jag trodde det var han, som talade till mig. Och jag vände mig om och lyssnade, och fågeln flög bort, och en Röst sa: "Du kommer att tillbringa en stor del av Ditt liv nära en stad, som heter New Albany."

28 Det är c:a 48 km från där jag växte upp. För till platsen ungefär ett år senare, utan att ha någon uppfattning om att nånsin fara . . . New Albany. Hela vägen genom livet, hur de där sakerna . . .

29 Se nu här, de mina var inte religiösa. Min far och mor gick inte i kyrkan. Tidigare var de katoliker.

30 Min lille brorson, som sitter här nånstans i kväll, antar jag, jag vet inte. Han är soldat. Jag ber för honom. Han är själv katolik, fortfarande katolik. Och förra kvällen, då han var här och såg detta, som hör Gud till, stod han precis här vid plattformen. Han sa, stod här och han sa: "Farbror Bill?" Han har varit utomlands en lång tid, han sa: "Då jag ser det där. . ." Han sa: "Det där händer inte i den katolska kyrkan." Han sa: "Det där . . . Jag — jag tror Du har rätt, farbror Bill.", sa han.

31 Så jag sa: "Käre vän, det är inte *jag* som har rätt, det är *Han* som har rätt." Och då sa han . . . Jag sa: "Nu ber jag Dig inte att göra nånting annat, Melvin, än att tjäna Herren Jesus Kristus av hela Ditt hjärta. Gå vart Du vill! Men försäkra Dig om i Ditt hjärta, att Jesus Kristus har fötts på nytt, ser Du, i Ditt hjärta. Sen kan Du gå till vilken kyrka Du vill efter det."

32 Men de mina före mig var katoliker. Min far var irländare och min mor var irländare. Den enda inblandningen som finns i det irländska blodet var att min mormor var Cherokee-indian. Min mor är liksom halvblod. Så jag då . . . För mig är det min . . . vår generation, efter tre har det försvunnit. Men det är enda avbrottet i att vara helt irländsk, Harvey och Branham var namnet. Och före det var det Lyons, som fortfarande är irländskt. Och så var de katoliker allesammans. Men jag själv, vi fick ingen religiös uppfostran eller undervisning alls som barn.

33 Men de där gåvorna, de där synerna, jag såg syner då, precis som jag gör nu, det är riktigt, för gåvor och kallelser är utan omvändelse. Det är Guds förutvetande, Gud som gör nånting. Fram genom livet var jag rädd för att säga nånting om det.

34 Ni har läst min historia i den lilla boken, som heter *Jesus Kristus, densamme igår, idag och i evighet*. Jag tror den är med i några av de andra böckerna. Är det riktigt, Gene? Är det i den

här, den vanliga — den vanliga boken, i — i boken vi har nu? Är det *Life Story*? Jag tror det är så. Så då vi hade . . . Är inte det där förskräckligt? Mina egna böcker, och jag har aldrig läst dem själv. Men nån annan skriver dem, så sedan är det bara nånting de tar med till mötet. Jag har gått igenom det där, så jag väntar alltid på att nånting annat ska ske. Så, de är bra, jag har ju läst dem delvis, här och där, då jag får en chans.

³⁵ Emellertid, Ni vet om synen, hur den talade till mig då jag var en liten pojke, jag var ungefär sju år, och den sa: ”Drick inte, rök inte och besmitta inte Din kropp på nåt sätt, det kommer att finnas ett arbete för Dig att utföra, då Du blir äldre.” Och Ni har hört det där berättas i boken. Nå, det är riktigt. Hela tiden hände det.

³⁶ Då jag blev predikant, ja, då — då började det hända hela tiden.

³⁷ Och en kväll såg jag vår Herre Jesus. Jag säger detta med tillåtelse, tror jag, från Den Helige Ande. Herrens Ängel, som kommer, är inte Herren Jesus. Den ser inte ut som Han i samma syn. För i synen jag såg av Herren Jesus, var Han en liten man. Han var inte . . . Jag hade varit ute på åkern och bett för min pappa. Och jag kom tillbaka in och jag gick till sängs, och den kvällen såg jag på honom och jag — jag sa: ”Å, Gud, fräls honom!”

³⁸ Min mor hade redan blivit frälst och jag hade döpt henne. Så tänkte jag: ”Å, min pappa dricker så.” Och jag tänkte: ”Om jag bara kunde få honom att ta emot Herren Jesus!” Jag gick ut, la mig ner på en liten gammal madrass ute i rummet på framsidan, nära dörren.

³⁹ Och Nånting sa till mig: ”Stå upp!” Och jag reste mig upp, tog en promenad och gick tillbaka till åkern bakom mig, en gammal salviaåker.

⁴⁰ Och där, inte mer än tio fot [3 meter — Övers.] från mig, stod en man med vita kläder på sig, en liten karl, hade sina armar lagda i kors *så här*, ett skägg, liksom kort, hår ned till axlarna, och Han tittade åt sidan från mig sett, *så där*, en figur, som såg fridfull ut. Men jag kunde inte förstå det, hur Hans fötter, den ena precis bakom den andra . . . Och vinden blåste, Hans mantel rörde sig, det blåste i salvian.

⁴¹ Jag tänkte: ”Vänta nu en minut!” Jag bet mig. Jag sa: ”Jag sover inte nu.” Och jag drog ner, repade av litet av den där salvian, Ni vet, fick liksom till en tandpetare av den. Jag stack den i min mun. Jag tittade tillbaks mot huset. Jag sa: ”Nej, jag var där inne och bad för pappa, och Nånting sa till mig att komma ut hit, och här står den här Mannen.”

⁴² Jag tänkte: ”Det där ser ut som Herren Jesus.” Jag tänkte: ”Jag undrar om det är Han.” Han tittade precis exakt, direkt

mot platsen där vårt hus står nu. Så jag flyttade mig runt så här, för att se efter om jag kunde se Honom. Och jag kunde se Hans ansikte från sidan så där. Men Han . . . Jag måste vända mig *så här* för att kunna se Honom. Och jag sa: "Hrrrrm!" Det rörde honom inte. Och jag tänkte: "Jag tror jag ropar på Honom." Och jag sa: "Jesus!" Och då Han såg Sig om, gjorde Han det *så här*. Det var allt jag mindes, Han bara räckte ut Sina armar.

⁴³ Det finns ingen konstnär i hela världen, som skulle kunna måla Hans porträtt, Hans ansiktets karaktär. Det bästa jag nånsin har sett är det där Hoffmanns *Kristi huvud vid trettio-tre*, jag har det på all litteratur och allting jag använder. Det är för att det ser så likt ut, så . . . Eller rätt så nära, så likt det skulle kunna vara.

⁴⁴ Han, (en Man), såg ut som att om Han skulle tala, skulle världens ände komma, och ändå med så mycken kärlek och älskvärdhet att man — man . . . Jag bara ramlade ihop. Och i gryningen fann jag mig själv, just i dagbräckningen, med pyjamasjackan drypande våt av tårar, då jag kom till mig själv på väg hem genom salviafältet.

⁴⁵ Jag berättade det för en av mina predikantvänner. Han sa: "Billy, det där kommer att göra Dig galen." Han sa: "Det där är djävulen." Och han sa: "Håll inte på med nånting sånt!" Jag var baptistpredikant på den tiden.

⁴⁶ Nå, jag gick bort till en annan av mina gamla vänner. Jag satte mig ner och berättade det för honom. Jag sa: "Broder, vad tror Du om det där?"

⁴⁷ Han sa: "Jo, Billy, det ska jag tala om för Dig." Han sa: "Jag tror att om Du skulle försöka att bevara Ditt liv, så predika bara det som finns i Bibeln här, Guds nåd osv. Jag skulle inte vika av efter nånting fantastiskt, nånting sånt där."

⁴⁸ Jag sa: "Min herre, jag menar inte att jag skulle vika av efter nånting fantastiskt." Jag sa: "Det enda jag försöker ta reda på, är vad det här är för nånting."

⁴⁹ Han sa: "Billy, för många år sen brukade de ha de där sakerna i församlingarna. Men," sa han, "då apostlarna försvann, försvann de där sakerna med dem." Och, han sa: "De enda vi har nu, som . . . Enda sorten som ser de där sakerna," sa han, "är spiritister, demoner."

Jag sa: "Å, broder McKinney, menar Du det där?"

Han sa: "Jajamensan!"

Jag sa: "Å, Gud, ha barmhärtighet med mig!"

⁵⁰ Jag sa: "Jag — jag . . . Å, broder McKinney, vill Du — vill Du be tillsammans med mig att Gud aldrig ska låta det hända mig? Du vet att jag älskar Honom och jag — jag vill inte ha fel om de här sakerna." Jag sa: "Be med mig!"

51 Han sa: "Det vill jag, broder Billy." Och så bad vi där i – i predikantbostaden.

52 Jag frågade flera predikanter. Samma sak kom. Då blev jag rädd för att fråga dem, för de skulle ju tro att jag var en djävul. Så jag – jag ville inte vara så där. Jag visste i mitt hjärta att nånting skedde. Det är nu alltsammans, det var – det var nånting som hände i mitt hjärta. Och jag ville inte vara så där, aldrig.

53 Så senare, efter några år, hörde jag en dag i First Baptist Church, där jag var medlem på den tiden, jag hörde nån säga: "Å, Du borde ha gått bort och hört de där frimicklarna igår kväll."

54 Och jag tänkte: "Frimicklar?" Och en vän till mig, Walt Johnson, bassångare, och jag sa: "Vad var det där, broder Walt?"

Han sa: "En skara av de där pingstvännerna."

Jag sa: "Va?"

55 Han sa: "Pingstväänner!" Han sa: "Billy, om Du nånsin skulle få se det där," sa han, "De rullade omkring på golvet så där och hoppade upp och ner." Och han sa: "De sa att de måste babbla på i nåt slags okända tungomål, annars – annars var de inte frälsta."

Och jag sa: "Var var det där nånstans?"

56 "Å," sa han, "ett litet tältmöte där ute, på andra sidan Louisville." Han sa: "Färgade människor, naturligtvis."

Och jag sa: "Hmm."

Och han sa: "Det finns många vita där"

Och jag sa: "Gjorde de så där också?"

Han sa: "Ja, ja! De gjorde det också."

57 Och jag sa: "Det där är knepigt, och sånt där blir folk inblandade i!" Jag sa: "Nåja, jag antar att vi bara måste ha de där sakerna." En söndag morgon, jag kommer aldrig att glömma det. Han åt en bit torrt apelsinskal för matsmältningsbesvär han hade, och jag kan se det precis som om det vore igår. Och jag tänkte: "Babblande, hoppande upp och ner, vad slags religion ska dom få härnäst?" Och så – så fortsatte jag.

58 Senare träffade jag en gammal man, som kanske är här i kyrkan nu, eller så var han bort till kyrkan här, vid namn John Ryan. Och jag mötte honom vid . . . Den gamle mannen med långt skägg och hår, och han kanske är här. Jag trodde han var från Benton Harbor här uppe, vid House of David.

59 Och de hade ett ställe i Louisville. Jag försökte hitta de där människorna, och de kallade det School of the Prophets. Så jag tänkte att jag skulle fara bort och se efter vad det där var för nånting. Nå, jag såg ingen, som rullade på golvet, men de hade en del underliga läror. Och det var där jag mötte den här gamle mannen, han inbjöd mig hem till sig.

60 Jag for upp för att ha semester. Och jag var där en dag, och jag for tillbaka till hans hus och han hade redan rest, han hade rest nånstans ner i Indianapolis. Hans hustru sa: "Herren kallade honom."

Jag sa: "Menar Du att Du lät den mannen rymma så där?"

61 Hon sa: "Å, han är Guds tjänare." Den stackars gamla damen dog för några veckor sen, hörde jag. Och hon var honom trogen. Å, det är den sortens hustru man ska ha! Det är riktigt. Rätt eller fel, han har rätt i alla fall! Jag sa . . . Nå, jag visste att de . . .

62 Han . . . Broder Ryan, är Du här? Han är inte här. Det var han här om dagen, eller hur, pojkar?

63 Ja, de levde bara på vad de fick tag i, och han hade ingenting att äta i huset. Det är riktigt. Och jag hade fångat en del fisk ute i en damm, eller en sjö, i Michigan, och jag kom tillbaka ner — och jag kom tillbaka ner till platsen. Och de hade inte ens ister i huset, eller fett att laga till fisken med. Och jag sa: "Lämnade han Dig utan någonting i huset?"

Hon sa: "Å, men han är Guds tjänare, broder Bill!" Hon sa: "Han . . ."

64 Och jag tänkte: "Gud välsigne Ditt gamla hjärta! Broder, jag ska stå vid Din sida." Det är riktigt. "Om Du tycker så mycket om Din man, ska jag ställa upp och stå vid Din sida för det." Det är riktigt. Vi behöver fler såna kvinnor idag, och fler män, som tänker på sina hustrur på det sättet. Det är riktigt. Det skulle vara ett bättre Amerika om äkta män och hustrur skulle hålla ihop på det sättet. Rätt eller fel, stanna hos dem! Det skulle inte bli så många skilsmässor.

65 Så vi — vi gick till . . . Så fortsatte jag. Och på vägen hem, det var nånting märkligt, jag kom ner genom Mishawaka. Och jag hade sett små — gamla små bilar, som stod på gatan, med . . . Med stora skyltar på dem: "Jesus Only". Jag tänkte: "Vad . . . 'Jesus Only', det där måste vara nåt religiöst." Och jag for över hit och här var det cyklar, som hade det på sig: "Jesus Only". Cadillacs, T-Fordar, allting, "Jesus Only" på dem. Jag tänkte: "Ja, jag undrar vad det där är."

66 Så jag följde upp det och fick reda på att det var ett religiöst möte med femtonhundra till tvåtusen människor där. Och jag hörde allt det där skrikandet och hoppandet upp och ner, och håll-igånget. Jag tänkte: "Å, här kan jag få reda på vad frimicklar är för nånting."

67 Så jag hade min gamla Ford, Ni vet, som jag påstod kunde göra trettio miles i timmen, femton *den här* vägen och femton tillbaka *den här* vägen. Så jag vek åt sidan, då . . . Jag fann en plats att parkera på och promenerade tillbaka nerför gatan . . . Gick in, såg mig omkring, och alla, som kunde stå, stod upp. Jag måste titta över huvudena på dem. Och de skrek och hoppade

och föll och höll igång. Jag tänkte: ”Oj, hmm, vilka människor det där är!”

⁶⁸ Men ju längre jag stod där, ju bättre kände jag mig. ”Det där verkar ganska bra. Nej, det är inget fel på de där människorna. De är inte galna.” Jag började tala med några av dem, så de — de var fina människor. Så jag sa . . .

⁶⁹ Nå, det var samma möte som jag gick ut och övernattade den natten, och nästa dag gick jag in. Och Ni har hört mig berätta det i min livshistoria. Jag var på plattformen tillsammans med hundrafemtio eller tvåhundra predikanter, kanske flera, och de ville att var och en skulle resa sig upp och säga varifrån de var. Och jag sa: ”Evangelist Willam Branham, Jeffersonville”, satte mig ner, ”Baptist”, satte mig så ner. Var och en sa varifrån de var.

⁷⁰ Så nästa morgon, då jag kom in där . . . Jag sov ute på åkern hela den natten och pressade byxorna mellan de två Ford-sätena, Ni vet, och jag — jag . . . Gamla bäckeböljabyxor, en liten T-tröja, Ni vet. Så nästa förmiddag gick jag till mötet med min lilla T-tröja på mig. Jag hade gått . . .

⁷¹ Jag hade inte mer än tre dollar, och jag måste ha tillräckligt med bensin, för att ta mig hem. Och så fick jag tag i några småfranska, såna där gamla, Ni vet men jag mådde fint. Och jag gick till en vattenpost, fick mig ett glas vatten, Ni vet, och de var riktigt goda. Så jag blötte upp dem lite och åt frukost.

⁷² Nu skulle jag ju ha kunnat äta tillsammans med dem, de åt två gånger om dagen. Men jag kunde inte lägga nånting i kollekten, så jag ville inte — ville inte snylta på dem.

⁷³ Så då — då kom jag in där den där förmiddagen och sa . . . Jag bara måste berätta den här delen av det. Så jag kom in där den där förmiddagen, och han sa: ”Vi söker William Branham, en ung evangelist, som var med på plattformen i går kväll, en baptist.” Han sa: ”Vi vill att han ska bära fram budskapet i förmiddag.” Jag förstod att det skulle bli knepigt för mig, den där människoskaran, och jag var baptist. Så jag bara kröp ihop i min stol. Jag hade bäckeböljabyxor och T-tröja på mig, Ni vet, och vi brukade ha prästdräkt, så . . . Och jag lutade mig tillbaka i stolen så här. Så han frågade två eller tre gånger. Och jag satt bredvid en färgad broder.

⁷⁴ Och det var orsaken till att de hade sin konferens i nordstaterna, för då gällde segregationen i sydstaterna. Så de kunde inte ha det i Södern.

⁷⁵ Så jag undrade vad det här ”Jeus Only” rörde sig om. Och jag tänkte: ”Så länge det är Jesus, är det all right. Så det gör ingen skillnad om det är — hur det är, så länge det är Han.”

⁷⁶ Så jag satt där en liten stund och betraktade dem, och så ropade de två eller tre gånger till. Och den här färgade brodern tittade på mig, han sa: ”Känner Du honom?” Jag — jag — jag . . .

Provets stund var inne. Jag kunde inte ljuga för mannen, det ville jag inte.

Jag sa: "Se här, broder! Ja, jag känner honom."

Han sa: "Gå och hämta honom då!"

⁷⁷ Jag sa: "Tja, jag ska tala om det för Dig, broder", sa jag, "det är jag som är han. Men, ser Du," sa jag, "titta, de här bäckebljabyxorna!"

"Gå upp dit, bara!"

⁷⁸ Och jag sa: "Nej, jag kan inte gå dit upp," sa jag, "med de här byxorna på mig, så här, den här lilla T-tröjan."

Han sa: "De här människorna bryr sig inte om hur du är klädd."

⁷⁹ Och jag sa: "Nej, hör Du, säg ingenting om det! Hör på mig!" Jag sa: "Ser Du, jag har de här bäckebljabyxorna på mig, jag vill inte gå dit upp."

De sa: "Är det nån, som vet, var William Branham håller till?"

Han sa: "Här är han! Här är han!"

⁸⁰ Ojoj! Jag blev riktigt röd i ansiktet, Ni vet, och ingen slips hade jag på mig, och den här lilla T-tröjan, Ni vet, och såna här korta ärmar. Och jag gick fram igenom där med hettande öron. Jag hade aldrig varit i närheten av en mikrofon.

⁸¹ Och så började jag predika där uppe, och jag tog en text, jag kommer aldrig att glömma det: "Den rike mannen lyfte upp sina ögon i dödsriket, och så grät han." Ofta predikar jag tre små saker så där: "Kom och se en man", "Tror Du detta?", eller "Då grät han." Och jag fortsatte med att säga: "Där fanns inga blommor, och så grät han. Där fanns inga bönemöten, och han grät. Där fanns inga barn, då grät han. Inga sånger, och han grät." Sen grät jag.

⁸² Så efter att alltsammans var över, å, ojoj, de bara... Allesammans runt omkring mig, de ville att jag skulle komma och hålla en mötesserie för dem. Och jag tänkte: "Kan jag vara en frimickel, tro?" Förstår Ni? Så jag tänkte: "Kanske..." Ser Ni, de var så fina människor.

⁸³ Och jag gick fram där ute. En man, som hade ett par cowboy-stövlar på sig och en stor cowboy-hatt, jag sa: "Vem är Du?"

Han sa: "Jag är äldste *Den-och-den* från Texas."

Jag tänkte: "Tja, det där såg..."

⁸⁴ En annan man kom fram med såna här små golfbyxor på sig, Ni vet, som de brukade spela golf i, och en av de där små, små jerseytröjorna. Han sa: "Jag är pastor *Så-och-så* från Florida. Skulle Du vilja komma och hålla..."

⁸⁵ Jag tänkte: "Gosse, jag är precis hemma i de här bäckebljabyxorna och T-tröja. Det passar fint"

⁸⁶ Så Ni har hört mitt livs historia ifråga om de där sakerna, så jag ska stanna här och berätta nånting jag aldrig har berättat för Er förut. Först vill jag fråga Er . . . Jag tänkte hoppa över det där. Jag har aldrig, i hela mitt liv, sagt det offentligt förr. Om Ni lovar mig att Ni älskar mig och vill försöka älska mig lika mycket efter att jag har sagt det här som innan jag sa det, räck upp Era händer! All right. Det är Ert löfte, jag kommer att förehålla Er det.

⁸⁷ Då jag satt i mötet den där kvällen, klappade de i händerna, då de sjöng sina sånger. Och de sjöng: "Jag. . ." Den där lilla sången: "Jag vet, det var Blodet. Jag vet det var Blodet." Och de sprang fram och tillbaka i gångarna och allting och bara ropade och prisade Gud. Jag tänkte: "Det där låter väldigt fint för mig." Jag började . . .

⁸⁸ Och hela tiden hänvisade de till Apostlagärningarna, Apg. 2:4, Apg. 2:38, Apg. 10:49, allt det där. Jag tänkte: "Å, det där är ju Skriften! Jag har bara aldrig sett det så där tidigare." Men å, mitt hjärta var brinnande, tänkte: "Det här är underbart!" Jag trodde de var en skara frimicklar då jag först mötte dem, och jag tänkte: "Å, nu är de en skara änglar." Ser Ni, jag ändrade mig ganska fort.

⁸⁹ Så nästa förmiddag, då Herren hade gett mig det här stora tillfället att hålla de här mötena, tänkte jag: "Å, jag ska bli med den här människoskaran! Det där måste vara vad de brukade kalla 'de ropande metodisterna'. Gick bara lite längre", tänkte jag. "Kanske det är det, det är fråga om." Så jag tänkte: "Tja, jag. . . Jag tycker verkligen om det där. Å, det är nånting med dem. som jag tycker om, de är ödmjuka och älskvärda."

⁹⁰ Så en sak jag inte kunde förstå, var det där tungotalandet, det tog tag i mig. Och jag. . . Det var en man, som satt, låt oss säga *här* och en *här* borta, och de var ledarna för gruppen. *Den här* reste sig upp och talade i tungor, *denne* uttydde det och berättade saker om mötet osv. Jag tänkte: "Å, huiit, jag måste läsa det där!" Så sedan, tvärtom, det föll på *den här* och sedan åter på *den där*, och var och en talade i tungor, uttydde. Resten av församlingen talade, men det verkade inte som om uttydningen kom liksom med de här två männen. Jag såg att de satt nära varandra, så jag tänkte: "Å, de där måste vara änglar!" Så medan jag satt där bak. . .

⁹¹ Vad det där nu än var, som jag inte kunde begripa, Ni vet, så ville det komma över mig. Och jag har ett sätt att få veta saker, om Herren vill, att jag ska veta det, ser Ni. Och jag. . . Det är orsaken till att jag inte har knystat om det här, aldrig tidigare offentligt. Om jag verkligen vill ta reda på nånting, så talar Herren för det mesta om de här sakerna för mig. Det är det gåvan är till för, ser

Ni. Så man kan inte bara kasta ut det där inför människorna, det blir som att kasta pärlor för svinen. Det är nånting gott, heligt, och man vill inte göra det. Så Gud skulle hålla mig ansvarig. Som då jag talar med bröder osv. skulle jag inte försöka ta reda på nånting ont om en broder.

⁹² En gång, då jag satt vid bordet tillsammans med en man, och han hade armen om mig och sa: "Å, broder Branham, jag älskar Dig." Och jag kände hur nånting liksom rörde sig. Jag tittade på honom. Han skulle inte ha kunnat säga mig det där, jag visste att han inte gjorde det, ser Ni, för där kom det. Han var absolut en hycklare, om det nånsin har funnits nån, ser Ni, och just där med armen om mig.

⁹³ Jag sa: "Jaha, det är fint" och gick därifrån. Jag vill inte veta det där. Jag hade hellre velat känna honom som jag kände honom, som min broder, och låta det få vara så. Låta Gud ta hand om resten. Förstår Ni? Och jag vill inte . . . Inte veta, vill inte veta de där sakerna.

⁹⁴ Och många gånger ifråga om de där sakerna, det är inte här i församlingen. Jag kan sitta i rummet, sitta på en restaurant, och den Helige Ande talar om för mig saker, som kommer att ske. Det finns folk här, som vet att det där är sant. Jag sitter hemma och jag säger: "Var nu försiktig, det kommer en bil om en stund. Det kommer att vara *en viss, särskild* person. Visa in dem, för Herren har sagt att de ska vara här." "Då vi går nedför gatan, kommer en viss sak att hända. Se upp vid den där korsningen där, för Du kommer nästan att bli påkörd." Och se efter bara, om det inte blir så, ser Ni, varenda gång, precis fullkomligt! Så man vill inte ge sig in i det där alltför mycket, för man skulle . . . Det — det är . . . Man kan använda det, det är en Guds gåva, men man måste se upp med vad man gör med den. Gud kommer att ställa en till svars.

⁹⁵ Se på Moses! Moses var en gudasänd man. Tror Ni det? Förutbestämd, förututvald och skapad till profet! Och Gud skickade ut honom dit och sa: "Gå och tala till klippan!", efter att den hade blivit slagen. Han sa: "Gå och tala till klippan, så ska den ge sitt vatten."

⁹⁶ Men Moses sprang ut dit i vrede och slog klippan. Vattnet kom inte, han slog den igen och sa: "Era upprorsmakare! Måste vi ge Er vatten ur den här klippan?"

⁹⁷ Ser Ni, vad Gud gjorde? Vattnet kom, men Han sa: "Kom upp hit, Moses!" Det var slutet på det, ser Ni. Man måste se upp med de där sakerna, så man . . . Vad man gör med gudomliga gåvor.

⁹⁸ Precis som en predikant, en bra, kraftfull predikant, och han ger sig ut och predikar bara för att ta upp offer och pengar, Gud kommer att ställa honom till svars för det där. Det är riktigt. Man måste se upp med vad man gör med gudomliga gåvor. Eller att försöka åstadkomma stor prestige eller gott rykte åt någon

församling, eller gott renommé för sig själv. Jag vill hellre ha en två eller tre kvällars mötesserie och sedan gå vidare nån annanstans och vara ödmjuk och förbli där nere. Ni vet vad jag menar. Jajamensan, håll Dig alltid på Din plats, där Gud kan lägga Sin hand på Dig.

Kom nu ihåg, att det här är det inre livet.

⁹⁹ Så den här dagen, då tänkte jag: "Nåja, jag ska gå fram." Och jag var bara så oroad av de där människorna, jag tänkte: "Jag ska ta reda på lite om de där männen." Och ute på gården fortsatte jag att hålla utkik efter dem, sedan mötet var slut. Jag såg mig omkring. Jag fann en av dem, jag sa: "God dag, herrn!"

¹⁰⁰ Han sa: "God dag!" Han sa: "Var Du den unge predikanten, som predikade i förmiddags?"

Jag sa . . . Jag var tjugotre år då. Jag sa: "Ja."

Och han sa: "Vad var det Du hette?"

Jag sa: "Branham." Och jag sa: "Och Du?"

¹⁰¹ Och han sa mig sitt namn. Och jag tänkte: "Bra, om jag bara kan få kontakt med hans ande nu, så." Och jag visste ännu inte vad det var, som gjorde det. Och jag sa: "Joo, säg mig," sa jag, "Ni har nånting här, som jag inte har."

Han sa: "Har du fått Den Helige Ande efter att Du kom till tro?"

Jag sa: "Nja, jag är baptist."

¹⁰² Han sa: "Men har du fått Den Helige Ande efter att Du kom till tro?"

¹⁰³ Och jag sa: "Nåväl, broder, vad menar Du?" Jag sa: "Jag — jag har inte det som Ni allesammans har, det vet jag." Jag sa: "För Ni har nånting, som verkar vara kraftfullt och . . ."

Han sa: "Har Du talat i tungor nån gång?"

Och jag sa: "Nej."

Han sa: "Då kan jag med en gång tala om för Dig att Du inte har Den Helige Ande."

¹⁰⁴ Och jag sa: "Nähä, om jag . . . Om det är vad som behövs för att få Den Helige Ande, då har jag Den inte."

¹⁰⁵ Och så sa han: "Nää, om Du inte har talat med tungor, då har Du inte fått Den."

¹⁰⁶ Och för att hålla hans samtal i den riktningen, sa jag: "Nå, var kan jag då få Den?"

¹⁰⁷ Han sa: "Gå in i rummet där och börja söka Den Helige Ande."

¹⁰⁸ Och jag fortsatte att iaktta honom, ser Ni. Han visste inte vad jag gjorde, men han . . . Jag visste att han hade en litet märklig känsla, för han . . . Hans ögon började bli lite glasartade då han

såg på mig. Och han . . . Men han var verkligen en kristen. Det var han absolut, klingade ett hundra procent kristen. Det är riktigt. Ja, jag tänkte: "Pris ske Gud, här är det! Jag — jag har — jag måste komma fram till det där altaret nånstans."

¹⁰⁹ Jag gick ut, såg mig omkring överallt, jag tänkte: "Jag ska finna den andre mannen." Och då jag fann honom och började tala med honom, sa jag: "God dag, herrn!"

¹¹⁰ Han sa: "Säg, vilken kyrka tillhör Du?" Han sa: "De säger mig att Du är baptist."

Jag sa: "Joo."

Och han sa: "Du har inte fått Den Helige Ande än, eller hur?"

Jag sa: "Ja, jag vet inte."

Han sa: "Har Du talat i tungor nån gång?"

Jag sa: "Nej."

Han sa: "Du har inte fått Den."

¹¹¹ Och jag sa: "Nja, jag vet, att jag inte har det Ni alla har. Det vet jag." Och jag sa: "Men, min broder, jag vill verkligen ha det."

Han sa: "Jaha, där — där är bassängen, allt är klart."

¹¹² Jag sa: "Jag är döpt. Men," sa jag, "Jag — jag har inte fått det Ni alla har." Jag sa: "Ni har nånting, som jag — som jag verkligen vill ha."

Och han sa: "Nåväl, det är fint."

¹¹³ Jag försökte få tag i honom, ser Ni. Och om jag . . . Då jag till sist fick tag i hans ande, det var den andre mannen nu, om jag nånsin har talat med en gemen hycklare, så var det där en av dem. Han levde . . . Hans hustru var en svarthårig kvinna, han levde tillsammans med en blondin och hade två barn med henne. Drack, svor, sprang på vårdshus och allt möjligt annat, och ändå var han där inne och talade i tungor och profeterade.

¹¹⁴ Då sa jag: "Herre, förlåt mig!" Jag for hem. Det är riktigt. Och jag sa: "Jag ska bara . . . Jag kan inte förstå det. Det verkade som om den välsignade Helige Ande föll, och på den där hycklaren." Jag sa: "Så kan det inte vara! Det är alltsammans."

¹¹⁵ Under den långa perioden sedan, medan jag studerade och grät, tänkte på om jag skulle kunna komma ut tillsammans med dem, så kanske jag kunde ta reda på vad alltsammans rörde sig om. Här är en, en äkta kristen, och den andre, en riktig hycklare. Så jag tänkte: "Vad är det fråga om? Å", sa jag, "Gud, kanske — kanske det är nåt fel på mig." Och, eftersom jag var fundamentalist, sa jag: "Det där . . . Jag måste se det där i Bibeln. Måste!"

¹¹⁶ För mig måste allting, som fungerar, komma ur den här Bibeln, annars är det inte rätt. Det måste komma härifrån. Det måste vara bevisat i Bibeln, inte bara på ett enda ställe, men det

måste komma hela vägen igenom Bibeln. Jag måste tro det. Det måste passa ihop och stämma överens med vartenda Skriftställe, annars tror jag inte på det. Och så, för Paulus sa: "Om det komme en ängel från Himmelen och predikade ett annat Evangelium, han vare förbannad!" Så jag tror på Bibeln.

Och jag sa: "Jag har aldrig kunnat se nånting sånt där i Bibeln."

¹¹⁷ Två år senare, efter att jag hade förlorat min hustru och allting, var jag uppe vid Green's Mill, på mitt lilla ställe där uppe, och bad. Hade varit inne i min grotta där borta i två eller tre dagar, två dagar var det. Jag gick ut för att få lite luft, en nypa luft. Och då jag gick dit ut, låg min Bibel där på änden av en stock precis då man kom in. Ett gammalt träd, som hade blåst ner, det hade en klyka. Och jag. . . Det hade en klyka, som stack upp *så här*, och trädet låg ner. Och jag satt bara grensle över den där stocken och låg där ute om natten och tittade upp mot himlen så där, min hand låg uppåt *så här* och jag somnade ibland där jag låg där ute på stocken så där och bad. Hade varit där uppe flera dar, brydde mig inte om att äta eller dricka, var bara där och bad. Och jag gick ut för att få lite frisk luft, ut ur den där grottan, det var kyligt och fuktigt där inne.

¹¹⁸ Så då kom jag dit ut och där låg min Bibel, där jag hade lagt den dagen innan, och den var uppslagen i Hebreerbrevet, 6:e kapitlet. Och jag började läsa där: "Låt oss lägga bort. . . Vidare. . . Gå vidare mot fullkomligheten, och inte på nytt lägga grunden med omvändelse från döda gärningar och tro på Gud" osv. "För det är omöjligt för dessa, som en gång har blivit upplysta, tagit del av den himmelska gåvan, och kallelserna," osv. Men det står: "Utan törnen och tistlar, som är nära att förkastas, vilkas ände. . . Vatten. . . Regnet kommer ofta över jorden för att bereda den och förbereda den för det som är — det där, som är nära att förkastas, med törnen och tistlar, vilkas ände är att brännas upp."

Och nånting sa: "Vooossssjj!"

¹¹⁹ Jag tänkte: "Här är det. Nu ska jag få höra vad det än är, som Han. . . Han väckte upp mig här, Han tänker ge mig en syn just nu." Och jag väntade där på änden av den där stocken, och väntade. Jag steg upp och gick fram och tillbaka, upp och ner. Gick tillbaka, ingenting skedde. Gick tillbaks till min grotta igen, ingenting hände. Jag stod där, jag tänkte: "Nä, vad är det här?"

¹²⁰ Jag gick bort till min Bibel igen, och å, Det bara kom över hela mig igen. Jag tog upp den, och jag tänkte: "Vad är det i den, som Han vill att jag ska läsa?" Jag fortsatte att läsa framåt om "omvändelse till Gud, och tro", osv., och jag läste vidare där det står: "Regnet kommer ofta över jorden för att ställa den i ordning och bereda den för det den är avsedd till här, men törnena och

tistlarna, vars förkastelse är nära, vars ände blir att brännas upp.” Och å, det bara skakade mig!

¹²¹ Och jag tänkte: ”Herre, tänker Du ge mig en syn om vad . . .” Jag var där uppe för att be Honom om nånting annat.

¹²² Så alldeles med det samma, såg jag framför mig världen snurra runt, och den plöjdes upp helt och hållet. Och här gick en man i vitt, med huvudet rest och sådde Frön så här. Och då han gick, just som han gick över höjden, kom här en man efter honom, som var svartklädd, med huvudet nerböjt, och sådde frön. Och då de goda Fröna kom upp, var det vete, och då de dåliga fröna kom upp, var det ogräs.

¹²³ Och så kom det en svår torcka över jorden, och vetet hängde med huvudet, höll nästan på att förgås av brist på vatten. Och jag såg alla människorna med uppräckta händer, då de bad att Gud skulle sända vatten. Och så såg jag ogräset, det hängde med huvudet, böjde sig för att få vatten. Och just då kom de mäktiga molnen fram, och regnet bara forsade ner. Och då det gjorde det, ställde det lilla vetet, som var alldeles nerböjt, sig rätt upp och det lät: ”Visj”. Och det lilla ogräset tätt intill det lät: ”Visj”, och ställde sig rätt upp.

Jag tänkte: ”Jaha, vad var det där?”

¹²⁴ Då kom det till mig. Där är det. Samma regn, som får vetet att växa, får ogräset att växa. Och samma Helige Ande, som kan falla i en skara människor, kan välsigna en hycklare precis lika som Den välsignar de andra. Jesus sa: ”Av deras frukt ska Ni känna dem.” Inte av om han ropar, om han fröjdar sig, utan: ”av hans frukt ska Ni känna honom.”

¹²⁵ Jag sa: ”Var så god!” ”Jag fick tag i det, Herre,” sa jag, ”så det där är verkligen Sanningen.” Den här mannen . . . Man kan ha gåvor utan att känna Gud.

¹²⁶ Så då — då höll jag på att bli alldeles för kritisk mot tungotal, ser Ni. Men en dag, tänk hur Gud stadfäste det för mig då!

¹²⁷ Jag höll på att döpa mina första omvända nere vid floden, vid Ohio-floden, och den sjuttonde personen jag döpte, då jag började döpa, då sa jag: ”Fader, då jag döper honom i vatten, så döp Du honom i Den Helige Ande!” Jag började att — att sänka ner honom under vattnet.

¹²⁸ Och just då kom en virvel uppifrån himlen, och här kom det där Ljuset och lyste ner. Hundratals och åter hundratals människor på stranden, klockan två på eftermiddagen, i juni. Och Det hängde rakt ovanför där jag var. En röst talade ur det och sa: ”Liksom Johannes Döparen sändes som förelöpare till Kristi första tillkommelse, så har Du . . . Du har ett Budskap, som kommer att frambringa förelöpningsen till Kristi andra tillkommelse.” Och det skrämde nästan ihjäl mig.

129 Och jag gick tillbaka, och alla människorna där, gjutarna och alla de där, apotekaren och allesammans på stranden. Jag hade döpt omkring två eller tre hundra den eftermiddagen. Och då de drog upp mig, drog mig upp ut ur vattnet, diakonerna osv. kom fram, frågade de mig och sa: "Vad betydde det där Ljuset?"

130 En stor grupp färgade från — från Gilt Edge Baptist Church och Lone Star Church där nere, och många av dem var där nere, de började skrika, då de såg det där ske, folk svimmade.

131 En flicka, som jag försökte få bort från en båt där, som satt där med baddräkt på sig, en söndagsskollärare i en församling, och jag sa: "Skulle Du inte vilja flytta Dig, Margie?"

Hon sa: "Billy, jag behöver inte flytta på mig."

132 Jag sa: "Det är riktigt, Du måste inte, men jag skulle ha så pass respekt för Evangeliet, att jag skulle flytta mig från dopplatsen."

Hon sa: "Det behöver jag inte."

133 Och då hon satt där och fnittrade och skrattade åt mig, då jag döpte, för hon trodde inte på att man ska låta döpa sig, så då, då Herrens ängel kom ner, föll hon framstupa i båten. Idag är flickan på sinnessjukhus. Så man kan bara inte leka med Gud. Förstår Ni? Nu senare. . . En vacker flicka, började dricka senare, blev slagen med en flaska, en - en ölflaska, blev alldeles sönderskuren i ansiktet. Å, en person, som ser förskräcklig ut! Och där hände det där.

134 Och sedan har jag sett det hela vägen genom livet, sett det där röra sig, sett de där synerna, hur de där sakerna skedde. Sedan, litet senare, bekymrade det mig så mycket, och alla sa mig att det var fel. Och jag stack iväg till mina gamla hemtrakter, där uppe där jag alltid bad mig igenom. Och jag. . . Det spelade ingen roll, hur mycket jag bad att Det där inte skulle komma till mig, Det kom i alla fall. Och så var jag bara. . . Jag var — jag var skogvaktare i staten Indiana. Och då jag kom in, satt det en man där, en bror till min pianist i tabernaklet. Och han sa: "Billy, vill du åka upp till Madison tillsammans med mig i eftermiddag?"

Jag sa: "Det kan jag inte, jag måste gå upp till skogvaktarjobbet."

135 Och jag skulle. . . Kom just runt huset och tog av mig bältet, pistolbältet och det och rullade upp ärmarna. Vi bodde i ett litet tvårumshus och jag skulle tvätta mig och göra mig i ordning för måltiden. Och jag hade tvättat mig och gick just runt sidan på huset, under ett stort fikonträd, och plötsligt lät Någonting: "Vooossssj!" Och jag nästan svimmade. Och jag tittade och jag visste att det var Det Där igen.

136 Jag satte mig ner på trappan och han hoppade ur sin bil och sprang till mig och sa: "Billy, svimmar Du?"

Jag sa: "Nej, då."

Han sa: "Vad är det med Dig, Billy?"

137 Och jag sa: "Jag vet inte." Jag sa: "Fortsätt bara, broder, det är bara bra. Tack ska Du ha."

138 Min hustru kom ut med en kanna vatten, hon sa: "Älskling, vad är det?"

Jag sa: "Ingenting, älskling."

139 Så hon sa: "Kom nu, middan är färdig.", och hon la armen om mig och försökte ta mig med in.

140 Jag sa: "Älskling, jag — jag ska säga Dig en sak." Jag sa: "Ring upp dem och säg att jag inte kommer att vara där ute i eftermiddag." Jag sa: "Meda, älskling", sa jag, "Jag vet i mitt hjärta, att jag älskar Jesus Kristus. Jag vet att jag har gått över från döden till Livet. Men jag vill inte, att djävulen ska ha nånting med mig att göra." Och jag sa: "Jag kan inte fortsätta så här, jag är en fånge." Jag sa: "Hela tiden, då det här fortsätter att hända osv. och de här synerna kommer osv. Eller vad det nu är", sa jag, "Det hände mig." Jag visste inte att det var en syn. Jag kallade det inte syn. Jag sa: "De där trancerna, liksom", sa jag, "Jag vet inte vad det där är för nånting. Och, älskling, jag — jag — jag — jag vill inte hålla på med det, dom — dom säger mig att det är djävulen. Och jag älskar Herren Jesus."

141 "Å", sa hon, "Billy, du borde inte lyssna till vad folk säger till Dig."

142 Jag sa: "Men, älskling, titta på andra predikanter!" Jag sa: "Jag — jag vill inte ha det här." Jag sa: "Jag ska gå till mitt ställe i skogen. Jag har ungefär femton dollars, ta hand om Billy!" Billy var en liten, liten pojke då, en liten, liten kille. Jag sa: "Ta . . . Det räcker för Dig och Billy att leva på, för ett tag. Ring upp dem och säg att jag — jag kanske är tillbaka i morgon, och jag kanske aldrig kommer tillbaka. Om jag inte är tillbaks inom fem dagar, får de sätta en man i stället för mig." Och jag sa: "Meda, jag kommer aldrig ut ur skogen förrän Gud lovar att Han ska ta bort det där från mig och aldrig låta det hända igen." Tänk, så okunnig en människa kan vara!

143 Och jag gick upp dit den kvällen. Gick in i den gamla lilla hyddan innan det blev nästa dag, det var liksom sent. Jag skulle gå upp till mitt läger nästa dag, upp på . . . Längre bort runt berget, eller höjden, rättare sagt, och komma upp i skogen där. Jag tror inte F.B.I. skulle kunna hitta mig där uppe. Så den här gamla lilla hyddan . . . Jag hade bett hela den eftermiddan innan det blev för mörkt. Jag bad, läste där i Bibeln, där det står: "Profeters andar är profeterna underdåniga." Jag kunde inte förstå det där. Så det blev för mörkt i den gamla lilla hyddan.

144 Där brukade jag sätta ut fällor då jag var pojke, hade en rad fällor utsatta där och gick upp dit och fiskade och stannade hela natten. Bara en liten gammal fallfärdig koja, som låg där, hade

funnits där i åratat. Nån tonåring kanske hade haft den innan alltsammans blev så där.

145 Och så väntade jag bara där. Och jag tänkte: ”Tja.” Klockan blev framåt ett, två, tre på morgonen. Jag gick fram och tillbaka på golvet, gick fram och tillbaka. Jag satte mig ner på en gammal liten pall där, en liten . . . Inte en pall, nån slags liten låda. Och jag satte mig där, och jag tänkte: ”Å, Gud, varför gör Du det här mot mig?” Jag sa: ”Fader, Du vet, att jag älskar Dig. Du vet att jag älskar Dig! Och jag — jag — jag vill inte vara besatt av djävulen. Jag vill inte, att de där sakerna ska hända mig. Var så snäll, Gud, låt det aldrig ske igen!”

146 Jag sa: ”Jag — jag älskar Dig. Jag vill inte gå till helvetet. Vad är det för idé att jag predikar och försöker och anstränger mig, om jag har fel? Och jag för ju inte bara mig själv till helvetet, jag leder ju tusentals andra vilse.” Hundratals, rättare sagt, på den tiden. Och jag sa . . . Jag hade en stor verksamhet. Och jag sa: ”Nej, jag vill aldrig, att det ska hända mig igen.”

147 Och jag satte mig ner på den här lilla pallen. Och jag bara satt, å, liksom i den här ställningen, just *så där*. Och plötsligt såg jag ett Ljus glimta till i rummet. Och jag trodde att nån kom upp med en ficklampa. Och jag såg min omkring, och jag tänkte: ”Jaha . . .” Och här var Det, rakt framför mig. Och det var gamla träbräder på golvet. Och där var Det, rakt framför mig. Och en gammal liten kamin stod i hörnet, överdelen var borttagen av den. Och — och just *här* inne var ett — ett Ljus på golvet, och jag tänkte: ”Nå, varifrån kommer det där? Nej, det skulle inte kunna komma . . .”

148 Jag tittade mig omkring. Och här var det, ovanför mig, *det här*, precis samma Ljus, just där ovanför mig, hängde precis *så där*. Cirklade runt liksom en eld, liksom smaragdfärgat, och lät: ”Vooooossssj! Vooooossssj! Vooooossssj!”, så där, just ovanför Det, så där. Och jag tittade på Det Där. Jag tänkte: ”Vad är Det Där?” Det skrämde mig.

149 Jag hörde nån komma, [Broder Branham härmar någon som går. — Red.] bara gick, som var barfota. Och jag såg en Mans fot komma in. Mörkt i rummet överallt utom just här, där Det lyste ner. Och jag såg en Mans fot komma in. Och då Han kom in i rummet, gick vidare fram, var Han en Man omkring . . . Såg ut att väga omkring hundra kilo. Han hade händerna knäppta *så här*. Nu hade jag mött Det i en Virvelvind, jag hade hört Det tala till mig och sett Det i form av ett Ljus, men för första gången nånsin såg jag Dess gestalt. Det gick fram till mig, riktigt nära.

150 Tja, ärligt talat, vänner, jag — jag trodde hjärtat skulle stanna i mig. Jag . . . Föreställ Er det bara! Sätt Dig själv där, Det skulle få Dig att känna på samma sätt. Du kanske har kommit längre på vägen än jag, kanske har varit en kristen längre, men Det skulle få Dig att känna Dig så. För efter hundratals och

åter hundratals besök, förlamar det mig, då Han kommer nära. Ibland får det mig att . . . Jag nästan svimmar, blir bara så svag då jag lämnar plattformen många gånger. Om jag stannar för länge, kommer jag att slockna alldeles. Jag har haft dem att köra runt med mig i timtal, och jag visste inte ens var jag var. Och jag kan inte förklara det. Läs vidare här i Bibeln, så kommer Den att förklara Det, vad det är. Skriften säger så!

¹⁵¹ Så jag satt där och tittade på Honom. Jag — jag liksom hade min hand uppe *så där*. Han såg rakt på mig, mycket behagligt. Men Han hade en riktigt djup Röst, och Han sa: "Frukta inte, jag är sänd från den Allsmäktige Gudens Närhet." Och då Han talade, den Rösten, det var samma Röst, som talade till mig då jag var två år gammal, hela vägen fram. Jag visste, att det var Han. Och jag tänkte: "Nu . . ."

¹⁵² Och hör på det! Lyssna nu till samtalet! Jag ska citera det så gott jag kan och vet, ord för ord, för jag skulle knappast kunna minnas.

¹⁵³ Han . . . Jag sa . . . Tittade på Honom så där. Han sa: "Frukta inte", precis så stillsamt sa Han, "Jag är sänd från Den Allsmäktige Gudens Närhet för att tala om för Dig att Din egendomliga födelse . . ." Ni vet, hur det var med min födelse där uppe. Samma Ljus hängde över mig redan då jag föddes. Och så sa Han: "Din egendomliga födelse och Ditt missförstådda liv har varit för att visa, att Du ska gå ut i hela världen och be för de sjuka." Och så sa Han: "Och oavsett vad de har . . ." Och Han pekade ut det. Gud, som är min Domare, vet det. Att Han pekade ut "Cancer". Han sa: "Ingenting . . . Om Du får människorna att tro Dig och är uppriktig då Du ber, ska ingenting stå emot Dina böner, inte ens cancer." Förstår Ni: "Om Du får människorna att tro Dig."

¹⁵⁴ Och jag såg, att Han inte var min — min fiende, Han var min vän. Och jag visste inte om — om jag höll på att dö eller vad det var som skedde då Han kom fram till mig så där. Och jag sa: "Nja, min Herre," sa jag "Jag är . . ." Vad visste jag om helbrägdagörelse och sånt, de där gåvorna? Jag sa: "Jamen, min Herre, jag är en . . . Jag — jag är en fattig man." Och jag sa: "Jag är ibland de mina. Jag — jag bor hos de mina, som är fattiga. Jag är utbildad." Och jag sa: "Och jag — jag — jag skulle inte kunna, de skulle inte — de skulle inte förstå mig." Jag sa: "De skulle inte — de skulle inte höra på mig."

¹⁵⁵ Och Han sa: "Liksom profeten Moses fick två gåvor, tecken", rättare sagt, "för att försvara sin verksamhet med, så ska Du få två — så ska Du få två gåvor att försvara Din verksamhet med." Han sa: "En av dem ska vara, att Du ska ta personen Du ber för i handen, med Din vänstra hand och dess högra och", sa Han "stå då bara tyst, så ska det . . . Det kommer att få en fysisk effekt på Din kropp." Och Han sa: "Sen ska Du be. Och om det slutar, har

sjukdomen lämnat människorna. Om det inte slutar, så be bara om en välsignelse och gå vidare.”

”Nja,” sa jag, ”Min Herre, jag är rädd att de inte kommer att ta emot mig.”

¹⁵⁶ Han sa: ”Och nästa sak kommer att vara, om de inte lyssnar till det där, då kommer de att lyssna till det här.” Han sa: ”Sedan kommer det att ske, att Du kommer att få veta deras hjärtans innersta hemligheter.” Han sa: ”Det här kommer de att lyssna till.”

¹⁵⁷ ”Ja,” sa jag ”Min Herre, det är därför jag är här i natt. Mina präster har sagt till mig, att de där sakerna, som kom till mig, var fel.”

¹⁵⁸ Han sa: ”Du föddes till denna värld för det ändamålet.” (Ser Ni: ”gåvor och kallelser utan omvändelse”) Han sa: ”Det var därför Du föddes till denna värld.”

¹⁵⁹ Och jag sa: ”Nåväl, min Herre,” sa jag, ”det där, mina präster sa mig att det var den — den onde anden.” Och jag sa: ”De. . . Det är därför jag är här och ber.”

¹⁶⁰ Och här är det Han citerade för mig. Han berättade för mig om då Herren Jesus kom, första gången. Och jag sa . . .

¹⁶¹ Det underliga var, vänner. . . Nå, jag ska stanna just här bara en minut och gå tillbaka. Det som gjorde mig mer skrämde än nånsin, varenda gång jag mötte en spåman, insåg de att nånting hade skett. Och det där bara . . . Det tog nästan död på mig.

¹⁶² Till exempel, en dag gick mina kusiner och jag genom en — en nöjesplats, och vi var bara pojkar, som promenerade. Så där satt en liten spåkvinna där ute i ett av de där tälten, en ung dam, en ung dam, som såg trevlig ut, hon satt där. Och vi promenerade allihop, gick förbi. Hon sa: ”Hallå där, kom hit en minut!” Och vi pojkar vände oss om alla tre. Och hon sa: ”Du med den randiga tröjan.” Det var jag.

¹⁶³ Och jag sa: ”Ja, frun?” Jag trodde att hon kanske ville att jag skulle gå och hämta en CocaCola åt henne, eller nånting sånt. Och hon var en — en ung kvinna, kanske i de tidiga tjugooåren eller så, som satt där. Och jag gick fram, jag sa: ”Ja, frun, vad kan jag hjälpa Er med?”

¹⁶⁴ Och hon sa: ”Säg mig, vet Du om att det är ett Ljus, som följer Dig? Du föddes under ett visst tecken.”

Jag sa: ”Vad menar Ni?”

¹⁶⁵ Hon sa: ”Jo, Du föddes under ett visst tecken. Det är ett Ljus, som följer Dig. Du föddes till en gudomlig kallelse.”

Jag sa: ”Försvinn härifrån, kvinna!”

¹⁶⁶ Jag började gå vidare, för min mor hade alltid sagt mig att de där sakerna var av djävulen. Hon hade rätt. Så jag. . . Det där skrämde mig.

167 Och en dag, medan jag var skogsvaktare, steg jag på bussen. Och jag kom in i bussen. Såg alltid ut att besväras av andar. Jag stod där, och den här sjömannen stod bakom mig. Och jag var på väg upp för att patrullera, och jag skulle upp till Henryville-skogen, åkte buss. Jag kände hela tiden nånting konstigt. Jag såg mig omkring där inne, och där satt en — en stor, stor kraftig kvinna där, trevligt klädd. Hon sa: "God dag?"

Jag sa: "God dag!"

168 Jag trodde det var bara en kvinna, som talade, ser Ni, så jag bara . . . Hon sa: "Jag skulle vilja tala med Dig en minut."

Jag sa: "Jaha, frun?" Och jag vände mig om.

Hon sa: "Visste Du, att Du är född under ett tecken?"

169 Jag tänkte: "En till av de där konstiga kvinnorna." Så jag bara fortsatte att titta ut. Och jag sa aldrig ett ord, bara fortsatte . . .

170 Hon sa: "Får jag tala med Dig en minut?" Och jag bara fortsatte . . . Hon sa: "Gör inte så där!"

171 Jag bara fortsatte att se framåt. Jag tänkte: "Det där är inte gentlemannamässigt."

Hon sa: "Jag skulle vilja tala med Dig bara ett ögonblick."

172 Jag bara fortsatte att titta framåt, och jag ville inte bry mig om henne. Direkt tänkte jag: "Jag tror jag ska se efter om hon säger som resten av dem." Jag vände mig om, jag tänkte: "Å, det skulle skaka om mig, det vet jag." För jag avskydde att tänka på det där. Vände mig om.

173 Hon sa: "Kanske det är bäst att jag förklarar mig." Hon sa: "Jag är astrolog."

Jag sa: "Jag tänkte väl, att Ni var nåt sånt."

174 Hon sa: "Jag är på väg till Chicago för att hälsa på min pojke, som är baptistpredikant."

Och jag sa: "Jaha, frun."

175 Hon sa: "Är det nån, som nånsin har talat om för Dig, att Du föddes under ett tecken?"

176 Jag sa: "Nej, frun." Jag ljög för henne där, ser Ni, och jag sa . . . Ville bara se vad hon skulle säga. Och hon sa . . . Jag sa: "Nej, frun."

Och hon sa: "Har aldrig predikanterna sagt Dig det?"

Jag sa: "Jag har ingenting med predikanter att göra."

Och hon sa: "Hmm."

Och jag sa . . . Hon — hon sa till mig . . . Jag sa: "Tja . . ."

177 Hon sa: "Om jag säger exakt när Du föddes, vill Du tro mig då?"

Jag sa: "Nej, frun."

Och hon sa: "Nåväl, jag kan tala om för Dig, när Du föddes."

Jag sa: "Det tror jag inte."

178 Och hon sa: "Du föddes den 6:e april 1909, klockan fem på morgonen."

179 Jag sa: "Det är riktigt." Jag sa: "Hur kunde Ni veta det?" Jag sa: "Tala om för den här sjömannen här, när han föddes!"

Hon sa: "Det kan jag inte."

Och jag sa: "Varför då? Hur vet Ni det?"

180 Hon sa: "Se nu här, min herre." Hon sa, då hon började berätta om den här astronomin nu, och hon sa: "Med vissa års mellanrum . . ." Hon sa: "Kommer Du ihåg då morgonstjärnan kom, som ledde de vise männen till Jesus Kristus?"

181 Och jag liksom studsade, ser Ni, jag sa: "Jag vet ingenting om religion."

182 Och hon sa: "Nja, nog har Du väl hört om de vise männen, som kom för att se Jesus."

Jag sa: "Jo."

Och hon sa: "Nå, vad var vise män för nånting?"

"Å," sa jag, "de var väl bara visa män, för allt vad jag vet."

183 Hon sa: "Nåväl, vad är en vis man?" Hon sa: "Det samma som jag är, astrolog, 'stjärntydare' kallar de dem." Och hon sa: "Du vet, innan Gud gör nånting på — på jorden, tillkännager Han det alltid i himlen, och sedan på jorden."

Jag sa: "Jag vet inte."

184 Och hon sa: "Nå . . ." Hon nämnde två eller tre, två . . . Tre stjärnor, som Mars, Jupiter och Venus. Det var inte dessa, men hon sa: "Deras banor korsades och de kom tillsammans och utgjorde . . ." Hon sa: "Det var tre vise män, som kom för att möta Herren Jesus, och en härstammade från Ham, en från Sem och den andre från Jafet." Och hon sa: "Då de möttes vid Betlehem, de tre stjärnorna de var från . . . Varendra person på jorden" sa hon "har nånting med stjärnorna att göra." Hon sa: "Fråga den där sjömannen där, om inte tidvattnet följer med ut och in då månen och de himmelska planeterna närmar och fjärrar sig."

Jag sa: "Jag behöver inte fråga honom, det där vet jag."

185 Och hon sa: "Nåväl, Din födelse har nånting att göra med stjärnorna där uppe."

Och jag sa: "Nja, det vet jag inte."

186 Och hon sa: "Nu kom de där tre vise männen." Och hon sa: "Då de var tre stjärnor, då de . . . De kom från olika håll och de möttes i Betlehem. Och de sa, att de tog reda på och frågade sig för, och en härstammade från Ham, Sem och Jafet, Noas tre söner." Och hon sa: "Så kom de och tillbad Herren Jesus Kristus."

Och hon sa: "Då de reste därifrån" sa hon "hade de med sig gåvor och gav till Honom."

¹⁸⁷ Och hon sa: "Jesus Kristus sa under Sin verksamhet, att då Evangelium har predikats för hela världen (Hams, Sems och Jafets folk), då ska Han komma tillbaka." Och hon sa: "De där planeterna, de himmelska planeterna, då de nu cirklar. . ." Hon sa: "De skildes åt. De har aldrig varit på jorden senare, veterligen. Men," sa hon "med så och så många hundra års mellanrum korsas deras banor *så här*." Om det råkar finnas någon astronom här, så kanske Du vet, vad hon talade om. Jag vet det inte. Så då hon höll på att tal. . . Hon sa: "De korsas så där." Och hon sa: "Till minne av den största gåva, som nånsin har getts till mänskligheten, då Gud gav Sin Son. Då de här planeterna korsas igen, å," sa hon "då sänder Han en gåva till till jorden." Och hon sa: "Du föddes vid tiden för den korsningen." Och hon sa: "Det är orsaken till att jag visste det."

¹⁸⁸ Nå, då sa jag: "Tja, frun, för det första så tror jag ingenting om det. Jag är inte religiös, och jag vill inte höra mer om det!" Gick min väg. Så jag snoppade av henne ganska fort. Så fortsatte jag ut.

¹⁸⁹ Och varenda gång nån. . . Då jag kom i närheten av en av dem, så var det så där det blev. Och jag tänkte: "Varför gör de där demonerna så där?"

¹⁹⁰ Så predikanterna, som sa: "Det där är djävulen! Det där är djävulen!" De fick mig att tro det.

¹⁹¹ Och så den där natten där uppe, då jag. . . Då Han hänvisade till det där, frågade jag Honom, jag sa: "Men varför är det så att alla de där medierna osv. och de där demonbesatta människorna, alltid berättar om Det för mig, och prästerskapet, som är mina bröder, säger mig att det är av den onde anden?"

¹⁹² Lyssna nu till vad Han sa, Denne, som hänger ovanför där på bilden! Han sa: "Som det var då, så är det nu." Och han började berätta för mig om det där: "Då vår Herre Jesu Kristi verksamhet först började, sa predikanterna: 'Han är Beelsebub, djävulen, men demonerna sa: 'Han är Guds Son, Israels Helige.' Demoner. . . Och se på Paulus och Barnabas, då de var där uppe och predikade! Predikanterna sa: 'De här männen vänder upp och ned på världen. De är onda, de — de är djävulen.' Och en liten spåkvinnna ute på gatan kände igen Paulus och Barnabas som gudsmän och sa. 'De är gudsmän, som förkunnar Livets väg.'" Är det riktigt?" Spiritister och spåmän, demonbesatta människor."

¹⁹³ Men vi är så impregnerade med teologi, att vi inte vet nånting om Anden. Jag hoppas Ni älskar mig efter detta! Men det är så det är. Jag menar pingstvännerna också! Det är riktigt. Bara att skrika och dansa omkring betyder inte att man vet nånting om Anden.

194 Det är personlig kontakt, ansikte mot ansikte, det är det man behöver. Det är den sortens Församling Gud håller på att skaffa Sig, det är riktigt, då de kommer tillsammans i enighet och kraft, i Anden.

195 Och Han hänvisade till det där. Och Han berättade för mig hur predikanterna missförstod Det och försäkrade mig att predikanterna hade missförstått Det. Och då Han berättade alltsammans om det här och hur Jesus . . .

196 Jag sa: "Nåväl, hur är det med det här, de här sakerna som händer mig?"

197 Och, ser Ni, Han sa: "Det kommer att bli mer och mer och mäktigare och mäktigare." Och han hänvisade till och berättade för mig hur Jesus gjorde det, hur Han kom och Han var besatt av en Kraft, som kunde veta saker i förväg och tala om dem för kvinnan vid brunnen, sa Sig inte vara någon helbrägdagörare, sa att Han bara gjorde det, som Fadern visade Honom.

Jag sa: "Vilken slags ande skulle det kunna vara?"

Han sa: "Det var Den Helige Ande."

198 Då hände det nånting inom mig, så att jag insåg att just det, som jag hade vänt ryggen till, var det som Gud hade satt mig här för. Och jag insåg, att det var precis som med de där fariseerna fordom, de hade feltolkat Skriften för mig. Så från och med då tog jag min egen tolkning av Det, vad Den Helige Ande sa.

Jag sa till Honom: "Jag ska gå."

Han sa: "Jag ska vara med Dig."

199 Och Ängeln steg åter in i Ljuset, som började gå runt, runt, runt, runt, och runt Hans fötter så där, for upp in i Ljuset och for ut ur byggnaden.

Jag gick hem som en ny människa.

200 Gick bort till kyrkan och berättade det för folk. Det . . . Det var på söndag kväll.

201 Och på onsdag kväll kom de dit med en kvinna, en av Mayos sköterskor, som var döende i cancer, inte mer än en skugga. Då jag gick ner för att ta hand om henne, kom det en syn i förväg, som visade henne i färd med att sköta patienter igen. Och hon är med på listan i Louisville, "har varit död i årtal." Där är hon i Jeffersonville nu, är sköterska, har varit sköterska i årtal. För jag tittade upp där och jag såg den där synen. Jag vände mig om, visste knappast vad jag gjorde då jag stod där, jag darrade då de först kom med det där fallet och la ner henne där. Och sköterskorna osv. stod runt henne, och hon låg där och hennes ansikte var alldeles insjunket och hennes ögon djupt insjunkna.

202 Margie Morgan. Om Ni vill skriva till henne, så är det 411 Knobloch Avenue, Jeffersonville, Indiana. Eller skriv till

Clark County Hospital, Jeffersonville, Indiana. Låt henne ge Er vittnesbördet.

203 Jag tittade ner där. Och det där första fallet där, som jag såg komma ut här, då kom där en syn. Jag såg den där kvinnan sköta om patienter igen, gick omkring, bra och stark och vid god hälsa. Jag sa: "SÅ SÄGER HERREN: 'Du ska leva och inte dö!'"

204 Hennes man, en mycket högt uppsatt man i det som hör den här världen till, tittade på mig så där. Jag sa: "Min herre, frukta inte! Er hustru kommer att leva."

205 Han bad mig komma med ut, sa . . . Bad två eller tre doktorer komma, sa: "Känner Du dem?"

Jag sa: "Ja."

206 "Å," sa han, "jag har spelat golf med honom. Han sa: 'Cancern har snott sig runt hennes inälvor, man kan inte ens skölja ur henne med ett lavemang.'"

207 Jag sa: "Jag bryr mig inte om vad hon har för nånting! Nånstans djupt här inne såg jag en syn! Och den där Mannen, som talade med mig och sa, att vad jag än såg skulle jag säga det, så skulle det bli så. Och Han sa det till mig och jag tror det."

208 Pris ske Gud! Några dagar senare gick hon omkring och tvättade sin tvätt. Hon väger ungefär åttiotvå kilo nu, är fullkomligt frisk.

209 Så då jag tog emot Det, gick det undan. Så ringde Robert Dougherty mig. Och här gick det vidare, ut ner genom Texas, över hela världen.

210 Och en kväll, en fyra, fem gånger . . . Jag kunde inte förstå tungotal osv. Jag trodde på dopet i Den Helige Ande, trodde att folk kunde tala i tungor. Och en kväll, då jag gick ut till . . . I en katedral i San Antonio i Texas, då jag gick ut där började en liten man, som satt här uppe tala i tungor, fort som då ett gevär eller ett maskingevär skjuter. Långt bak, långt där bak, reste sig en man upp och sa: "SÅ SÄGER HERREN! Mannen, som är på väg till plattformen går fram med en verksamhet, som har bestämts av Den Allsmäktige Guden. Och liksom Johannes Döparen sändes som den första förelöparen till Jesu Kristi tillkommelse, så har han ett Budskap, som kommer att förebåda Herren Jesus Kristi andra tillkommelse."

211 Det var som om jag skulle sjunka ner i skorna. Jag tittade upp, jag sa: "Känner Du den där mannen?"

Han sa: "Nej."

Jag sa: "Känner Du honom?"

Han sa: "Nej."

Jag sa: "Känner Du mig?"

Han sa: "Nej."

Jag sa: ”Vad gör Du här?”

212 Han sa: ”Jag läste det i tidningen.” Och vanligen . . . Det var första kvällen i mötesserien.

Jag tittade dit bort och jag sa: ”Hur kom Du hit?”

213 Han sa: ”Några av de mina berättade för mig att Du skulle komma att vara här, ’en gudomlig helbrägdagörare’ och jag kom.”

Jag sa: ”Känner Ni inte varandra, allesammans?”

Han sa: ”Nej.”

214 Å! Där såg jag att Den Helige andes kraft . . . Jag hade ju en gång, tidigare, trott att det var fel, och jag visste att jag . . . Samma Guds Ängel umgicks med de här människorna, som hade de här sakerna. Fastän de hade inslag och en massa förvirring och en massa Babylon i det, men det fanns nånting äkta. [Blankt ställe på bandet. — Red.] . . . Kristus. Och jag såg att det — det var sant.

215 Å, det gick åratals och i mötena fick människorna se, synerna osv.

216 En gång fångade en fotgraf Det på en bild, då jag stod nånstans nere i Arkansas, tror jag det var, i ett möte ungefär som det här, lokalen var ungefär lik den här. Och jag stod och försökte förklara Det. Folk visste, de satt och lyssnade, metodister, baptister, presbyterianer osv. Och då råkade jag få se hur Det kom in genom dörren, här kom Det och lät: ”Vooosssssjj! Vooosssssjj!”

217 Jag sa: ”Jag behöver inte tala mer, för här kommer Det nu.” Och Det kom fram, och folk började skrika. Kom fram dit jag var och slog sig ner i närheten.

218 Just som Det slog sig ner, sprang en predikant upp och sa: ”Å, jag ser Det Där!” Och Det gjorde honom så blind han kunde bli, han raglade bakåt. Ni kan se hans bild just här i boken och se då han raglade bakåt med huvudet nerböjt så där. Ni kan se hans bild.

219 Och där slog Det Sig ner. Det var bara tidningsfotografen, som fångade Det den gången. Men Herren var inte redo.

220 Och en kväll i Houston, Texas, då å, tusentals människor . . . Vi hade åtta hundra . . . Åtta tusen borta i vad-heter-det, borta i musikhallen, kom tillbaka till det stora Sam Houston Coliseum.

221 Och i den där debatten där den kvällen, då en baptistpredikant sa, att jag ”inte var nånting annat än en lumpen hycklare och bedragare, en religiös bedragare, och borde köras ut ur staden”, och han borde vara den som gjorde det.

222 Broder Bosworth sa: ”Broder Branham, skulle Du låta nånting sånt ske? Anta hans utmaning!”

223 Jag sa: "Nej, jag tror inte på att bråka. Evangeliet är inte till för att bråka om, det är till för att levas." Och jag sa: "Det spelar ingen roll hur man övertygar honom, han skulle bara gå på på samma vis." Jag sa: "Han. . . Det skulle inte göra nån skillnad för honom. Om inte Gud kan tala till hans hjärta, hur skulle jag kunna göra det?"

224 Nästa dag kom det ut, det stod: "Det visar vad de är gjorda av." i Houston Chronicle. Det stod: "Det visar vad de är gjorda av, de är rädda för att försvara det de predikar."

225 Gamle broder Bosworth kom fram till mig, han var över sjuttio då, en älsklig gammal broder, och lade armen om mig och sa: "Broder Branham", sa han, "menar Du att Du inte tänker bry Dig om det där?"

226 Jag sa: "Nej, broder Bosworth. Nej, verkligen inte. Jag tänker inte bry mig om det." Jag sa: "Det hjälper inte." Jag sa: "Det åstadkommer bara bråk, då vi lämnar plattformen." Jag sa: "Jag håller en mötesserie nu, och jag vill inte få alltsammans upprivet så där." Jag sa: "Låt honom bara fortsätta!" Jag sa: "Det är alltsammans, han skramlar bara." Jag sa: "Vi har haft dem förut, och det gör ingen nytta att tala med dem." Jag sa: "De går bara därifrån och håller på sitt." Jag sa: "Om de en gång får vetskap om Sanningen och de då inte vill ta emot Den, säger Bibeln att de har gått över gränsen och de kommer inte att bli förlättna varken i den här eller den tillkommande världen. De kallar Det för 'djävulen' och de kan inte hjälpa det. De är besatta av en religiös ande, som är djävulen."

227 Hur många vet, att det är sant, att en demonisk ande är religiös? Joo då, precis så fundamentala de kan vara. Och så, nja, det gick inte hem, då jag sa "fundamental", men det är sant. "Har ett sken av gudaktighet, men förnekar dess Kraft." Det är riktigt. Tecken och under är det som kännetecknar Gud, alltid. Och Han sa, att det skulle vara samma sak i den yttersta tiden. Och lägg märke till det!

228 Gamle broder Bosworth, jag. . . Han skulle följa med mig och han var liksom trött. Han kom tillbaka från Japan, han skulle vara här. Han ska vara i Lubbock tillsammans med mig. Och så var han. . . Han hade en litet svår förkylning, så han kunde inte komma till det här, han och hans hustru. Så han. . .

229 Allesammans tyckte att han liknade Kaleb. Han stod där, han sa: "Nåja, broder Branham", såg så där riktigt värdig ut, Ni vet, han sa: "Låt mig gå och göra det", sa han, "om inte Du vill!"

230 Jag sa: "Å, broder Bosworth, jag vill inte, att Du ska göra det. Du skulle börja bråka."

Han sa: "Det kommer inte att bli ett enda ord av bråk."

231 Nu, just innan jag slutar, lyssna till det här! Han gick dit ner. Jag sa: "Om Du inte bråkar med dem, så all right."

Han sa: ”Jag lovar att inte bråka.”

²³² Omkring trettio tusen samlades i det där auditoriet den kvällen. Broder Wood, som sitter här borta, var närvarande då och satt i det där auditoriet. Och jag. . .

²³³ Min pojke sa. . . Min fru, rättare sagt, sa: ”Ska Du inte gå ner till det där mötet?”

²³⁴ Jag sa: ”Nej. Jag skulle inte vilja gå dit ner och höra dem bråka med varandra. Nej, inte alls. Jag skulle inte vilja gå ner dit och höra på det.”

Då kvällen kom, sa Nånting: ”Gå ner dit!”

²³⁵ Jag tog en taxi, min bror, min hustru och mina barn, vi for ner. Och jag hade gått upp på läktare 30, så där långt upp och satt mig ner.

²³⁶ Gamle broder Bosworth gick ut där precis som en gammal diplomat, Ni vet. Han hade kopierat av några. . . Han hade sexhundra olika löften ur Bibeln kopierade där. Han sa: ”Doktor Best, om Ni nu ville komma upp hit och ta ett enda av de här löftena och motbevisa det med Bibeln! Vartenda ett av de här löftena i Bibeln, handlar om att Jesus Kristus helar de sjuka i den här tidsåldern. Om Ni kan ta ett enda av de här löftena och med hjälp av Bibeln motbevisa det med Bibeln, ska jag sätta mig ner, skaka hand med Er och säga: ’Ni har rätt.’”

²³⁷ Han sa: ”Jag ska ta hand om det, då jag kommer dit upp!” Han ville ha sista ordet, så han kunde tvåla till broder Bosworth riktigt, ser Ni.

²³⁸ Så broder Bosworth sa: ”Nå, broder Best, jag ska ställa Dig en fråga, och om Du svarar ’Ja’ eller ’Nej’”, sa han. ”så kan vi avgöra debatten på en gång”.

Och han sa — han sa: ”Jag ska ta hand om det där!”

Han frågade debattledaren om han kunde fråga honom. Han sa: ”Ja.”

²³⁹ Han sa: ”Broder Best, var Jehovas återlösarnamn tillämpliga på Jesus? ’Ja’ eller ’Nej?’”

²⁴⁰ Det avgjorde det. Det var alltsammans. Jag ska säga Er, jag bara kände hur nånting bara gick rakt igenom mig. Jag hade aldrig tänkt på det själv, ser Ni. Och jag tänkte: ”Oj, oj, han kan inte svara! Det där knyter ihop det.”

Han sa: ”Tja, doktor Best, jag är — jag är bekymrad.”

Han sa: ”Jag ska ta hand om det där!”

²⁴¹ Han sa: ”Jag är bekymrad över att Ni inte kan svara på min lättaste fråga.” Han var lugn som en filbunke, och han visste var han stod. Så då satte han sig bara ner där med det bibelstället.

Han sa: ”Ta Era trettio minuter, så ska jag svara sedan!”

242 Och gamle broder Bosworth satt där och tog det där bibelstället och band mannen så att hans ansikte blev så rött att man skulle ha kunnat stryka eld på en tändsticka på det, nästan.

243 Han reste sig upp från sin plats, i vredesmod, och kastade papperen tvärs över golvet, kom dit upp och predikade en bra Campbellit-predikan. Jag var baptist, jag visste vad de tror på. Han . . . Han predikade om uppståndelsen, ”’då detta dödliga ikläder sig odödlighet’ då ska vi få gudomlig helbrägdagörelse.” Å! Vad ska vi ha gudomlig helbrägdagörelse till efter att vi har blivit odödliga (”då detta dödliga ikläder sig odödlighet”, de dödas uppståndelse)? Han till och med betvivlade undret, som Jesus gjorde med Lasarus, och sa: ”Han dog igen, och det där var bara nånting tillfälligt.” Förstår Ni?

244 Och då han var färdig med det där, sa han: ”Ta fram den där gudomlige helbrägdagöraren och låt mig se honom utföra det!”

245 Så hade de ett litet meningsutbyte. Broder Bosworth sa: ”Jag är förvånad över Dig, broder Best, att Du inte svarar på en enda av de frågor jag ställde Dig.”

246 Och då blev han utom sig, han sa: ”Ta hit den där gudomlige helbrägdagöraren och låt mig se honom göra det!”

Han sa: ”Broder Best, tror Du på att människor blir frälsta?”

Han sa: ”Visst!”

Han sa: ”Skulle Du vilja bli kallad en gudomlig frälsare?”

Han sa: ”Förvisso inte!”

247 ”Inte heller . . . Det skulle inte göra Dig till en gudomlig frälsare för att Du predikade själens frälsning.”

Han sa: ”Nej, visst inte!”

248 Han sa: ”Det gör inte heller broder Branham till en gudomlig helbrägdagörare för att han predikar helbrägdagörelse för kroppen. Han är ingen gudomlig helbrägdagörare, han visar bara människorna till Jesus Kristus.”

249 Och han sa: ”Ta fram honom, låt mig se honom göra det! Låt mig titta på människorna om ett år från idag, så ska jag tala om för Dig om jag tror det eller inte.”

250 Broder Bosworth sa: ”Broder Best, det där låter som ett nytt Golgatafall: ’Kom ner från korset, så ska vi tro Dig.’” Förstår Ni?

251 Och då, då exploderade han verkligen. Han sa: ”Låt mig se honom göra det! Låt mig se honom göra det!” Debattledarna fick honom att sätta sig ner. Han gick bort dit, och där stod det en pingstpredikant, som han slog till så han flög tvärs över plattformen. Så de stoppade honom då. (Så broder Bosworth sa: ”Nej, hör Ni, nej, nej!”) Så debattledarna fick honom att sätta sig ner.

252 Raymond Richey reste sig och sa: ”Är detta Southern Baptist Conventions hållning?” Han sa: ”Ni baptistpredikanter, har

Southern Baptist Convention skickat hit den här mannen eller kom han på eget bevåg?” De ville inte svara. Han sa: ”Jag frågade Er!” Han kände dem, varenda en.

253 De sa: ”Han kom på eget bevåg.” För jag vet, att baptisterna också tror på gudomlig helbrägdagörelse. Så då sa han: ”Han kom på eget bevåg.”

254 Så här är det som hände sedan. Broder Bosworth sa: ”Jag vet, att broder Branham är i mötet, om han vill komma och avsluta mötet, så vore det fint.”

Så Howard sa: ”Sitt stilla!”

Jag sa: ”Jag sitter stilla.”

255 Och just då kom Någonting nära, började virvla runt, och jag visste att det var Herrens Ängel, och han sa: ”Res Dig upp!”

256 Omkring femhundra människor fattade varandras händer *så här*, gjorde en gångväg, kom ner till plattformen.

257 Jag sa: ”Vänner, jag är ingen gudomlig helbrägdagörare. Jag är Er broder.” Jag sa: ”Broder Best, utan . . .” Rättare sagt sa jag: ”Broder Best, med all respekt för Dig, min broder, all respekt. Du har rätt att ha Din övertygelse, det har jag också.” Jag sa: ”För Du ser att Du inte kunde bevisa det där, Din poäng, för broder Bosworth. Inte heller skulle Du kunna det för nån, som är en god bibelläsare, som känner till de där sakerna.” Och jag sa: ”Ifråga om att hela folk, jag kan inte hela dem, broder Best. Men jag är här varenda kväll, om Du vill se Herren utföra under, så kom hit! Han gör det varenda kväll.”

258 Och han sa: ”Jag skulle vilja se Dig hela folk och låta mig titta på dem! Du kanske hypnotiserar dem med Din hypnos, men”, sa han, ”jag skulle vilja se det om ett år!”

Jag sa: ”Tjaa, Du har rätt att kontrollera dem, broder Best.”

259 Han sa: ”Ingen annan än Ni, Era tjockskalliga frimicklar tror på nåt sånt som det där. Baptisterna tror inte på sånt nonsens.”

260 Broder Bosworth sa: ”Ett ögonblick bara!” Han sa: ”Hur många där ute, som står på god fot med de här fina baptistförsamlingarna här i Houston, kan bevisa att Ni har blivit helade av Gud Allsmäktig i de här två veckornas möten här, medan broder Branham har varit här?” Och över trehundra reste sig upp. Han sa: ”Hur är det med det där?”

261 Han sa: ”De är inte baptister.” Han sa: ”Vem som helst kan vittna om vad som helst, det gör det ändå inte rätt!”

262 Han sa: ”Guds Ord säger att det är rätt, och Ni kan inte stå emot det. Och människorna säger att det är riktigt, och Ni kan inte få dem att backa ur. Så vad ska Ni göra åt det?” Så där, förstår Ni.

263 Jag sa: ”Broder Best, jag berättar bara det som är Sanningen. Och om jag är uppriktig, är Gud tvungen att stå för Sanningen.”

Jag sa: "Om Han inte . . . Om Han inte står för sanningen, då är Han inte Gud." Och jag sa: "Jag helar inte folk. Jag föddes med en — med en gåva att se saker, se dem ske." Jag sa: "Jag vet att jag är missförstådd, men jag kan inte annat än att fullgöra mitt hjärtas övertygelse." Jag sa: "Jag tror att Jesus Kristus uppstod från de döda. Och om den Ande, som kommer och visar syner och sånt, om det ifrågasätts, så kom hit och ta reda på det!" Jag sa: "Det är alltsammans." Men jag sa: "Men för min egen del, jag kan inte göra nånting av mig själv." Och jag sa: "Om jag säger Sanningen, är Gud skyldig mig att vittna om att Det är Sanningen."

²⁶⁴ Och ungefär då, sa Nånting: "Vooossssjj!" Här kom Han, raka vägen ner. Och American Photographer Association, Douglas Studios i Houston, Texas, hade den stora kameran uppsatt där (de var förbjudna att fotografera), de tog bilden.

²⁶⁵ Då de var där för att ta kort av herr Best, och han hade sagt, innan jag gick ner dit, sa han: "Vänta en minut! Jag har sex blanka, som kommer här!" Han sa: "Här, ta bild av mig nu!" Och han satte sitt finger på den gamle helgade mannens näsa, så där och sa: "Ta kort av mig nu!" Och det gjorde de. Sedan knöt han näven och höll upp den och sa: "Ta kort av mig nu!" Och de tog det så. Sedan gjorde han så där för att posera för sitt porträtt. Han sa: "Ni ska få se det här i min tidning!" osv.

²⁶⁶ Broder Bosworth stod där och sa aldrig nånting. Så tog de bara bilden av Detta.

²⁶⁷ På vägen hem den kvällen, det var en katolsk pojke, som tog det, sa han till den här andre pojken, han sa: "Vad tror Du om Det Där?"

²⁶⁸ Han sa: "Jag vet att jag kritiserade honom. Den där struman, som försvann från den där kvinnans hals, jag sa att han hypnotiserade henne." Han sa: "Jag skulle kunna ha haft fel ifråga om det."

Han sa: "Vad tror Du om den där bilden?"

"Jag vet inte."

²⁶⁹ De la den i syran. Här är hans bild, Ni kan fråga honom om Ni vill. De gick hem, han satt där och rökte en cigarrett. Gick in och tog ut en av broder Bosworth, den var blank. Drog ut två, tre, fyra, fem, sex, och varenda en av dem var blank. Gud ville inte tillåta bilden av Sin helgade gamle man som stod där tillsammans med den där skrymtaren, med hans näsa, eller hand, knytnäve skakande under hans näsa så där. Han tillät det inte.

²⁷⁰ De tog fram nästa, och där var Det. Mannen fick en hjärtattack den natten, sa de.

²⁷¹ Och de skickade det här negativet till Washington D.C. Den blev copyrightskyddad och skickades tillbaka.

272 Och George J. Lacy, chefen för F.B.I. ifråga om fingeravtryck, dokument osv, en av de största som finns i världen, hämtades dit och höll på i två dagar med att testa kamera, ljus, allting annat. Och då vi kom den kvällen, sa han: "Pastor Branham, jag har varit kritisk mot Er också." Han sa: "Och jag sa att det var psykologi, nån sa att de hade sett de där ljusen och såna saker." Och han sa: "Som Ni vet, sa den gamle hycklaren" (han menade den icke troende) "att 'de där bilderna runt, den där glorian runt Kristus, runt helgonen', sa han, 'det där var bara helt enkelt psykologi.'" Men han sa: "Pastor Branham, den här kamerans mekaniska öga tar inte emot psykologi! Ljuset träffade linsen, eller träffade negativet, och där var Det." Och han sa . . .

273 Jag lämnade över det till dem. Han sa: "Å, herrn, vet Ni vad det där är värt?"

Och jag sa: "Inte för mig, broder, inte för mig." Och så sa han . . .

274 Naturligtvis kommer det inte att få effekt medan Ni lever, men en dag, om civilisationen fortsätter och kristenheten består, kommer det att ske nånting ifråga om det här.

275 Så vänner, ikväll, om det här är vårt sista möte här på jorden, har Du och jag suttit i den Allsmäktige Gudens närhet. Mitt vittnesbörd är sant. Många, många saker, det skulle behövas volymer av böcker att skriva det i, men jag vill att Ni ska veta det.

276 Hur många här inne har faktiskt, utan bilden, sett Ljuset självt stå i närheten där jag har predikat? Räck upp Era händer, i hela byggnaden, vem som helst, som har sett det nån gång! Ser Ni, omkring åtta eller tio händer, som sitter här.

277 Man säger: "Kunde — kunde de se det fast jag inte såg det?" Ja, visst!

278 Den där — den där stjärnan, som de vise männen följde, passerade över vartenda observatorium och ingen såg den utom de. De var de enda, som såg den.

279 Elia stod där och tittade på alla de där vagnarna av eld, och allt det andra. Och Gehasi såg sig omkring, han kunde inte se dem nånstans. Gud sa: "Öppna hans ögon, så han kan se!" Och då såg han dem, ser Ni. Men han var en bra pojke och stod där och såg sig omkring, men han kunde inte se det. Visst. Det är några givet att få se, andra inte. Och det är sant.

280 Men nu har Ni, som aldrig har sett det, aldrig sett det, och Ni, som verkligen såg det med era naturliga ögon och aldrig har sett bilden. . . . Ändå har de, som har sett bilden, ett mäktigare bevis än Ni, som har sett det med Era naturliga ögon. För Ni, med Era naturliga ögon kunde ha tagit fel, det skulle ha kunnat vara en optisk villa. Är det riktigt? Men Det Där är ingen optisk villa.

Det är Sanningen, där vetenskaplig forskning bevisar att Det är Sanningen. Så Herren Jesus har gjort detta.

”Vad tror Du det är då, broder Branham”, säger Ni.

²⁸¹ Jag tror att det är samma Eldstod, som ledde Israels barn från Egypten till Palestina. Jag tror det är samma Ljusets Ängel, som kom in i — i fångelset och kom in till Petrus och rörde vid honom och gick vidare och öppnade dörren och förde ut honom i ljuset. Och jag tror att Det är Jesus Kristus, densamme igår, idag och i evighet. Amen! Han är samme Jesus idag, som Han var igår. Han kommer alltid att vara samme Jesus.

²⁸² Och medan jag talar om det, samma Ljus, som på den där bilden är på. . . Står inte ens två fot från där jag står nu. Det är riktigt. Jag kan inte se Det med mina — mina ögon, men jag vet, att Det står här. Jag vet att Det slår sig ner inuti mig just nu. Å! Om Ni bara kunde känna skillnaden, då den Allsmåktige Gudens kraft tar i, och hur saker och ting ser annorlunda ut!

²⁸³ Det där är en utmaning för vem som helst. Jag tänkte inte be för några sjuka, jag tänkte göra en inbjudan till överlåtelse. Men synen hänger över människorna. Mmm. Gud vet det. Jag ska inte ha någon bönekö, jag ska bara låta Er sitta där. Hur många av Er är utan bönekort? Låt oss se Era händer, nån som inte har bönekort, är utan bönekort!

²⁸⁴ En färgad dam, som sitter här, jag såg att Du hade händerna uppe. Är det riktigt? Stå bara upp, så jag kan urskilja Dig bara en minut! Jag vet inte, vad Den Helige Ande kommer att säga, men Du ser på mig väldigt ärligt. Du har inget bönekort? Om Gud Allsmåktig skulle uppenbara för mig vad Du har för fel. . . Jag gör bara det här till en början, bara för att komma igång. Tror Du att jag är. . . Du vet, att det finns ingenting. . . Det finns ingenting gott i mig. Om Du är gift, är jag inte mer än Din man. Jag är bara en man. Men Jesus Kristus är Guds Son, och Han sände Sin Ande för att bevisa de här sakerna.

²⁸⁵ Om Gud vill tala om för mig vad det är för fel på dig (och Du vet, att det inte alls finns nåt sätt för mig att få kontakt med Dig), vill Du då tro av hela Ditt hjärta? [Systemen svarar. — Red.] Gud välsigne Dig! Då har Ditt höga blodtryck lämnat Dig. Det var det Du hade. Var det inte riktigt? Sitt ner då!

²⁸⁶ Tro bara på det där en enda gång! Jag utmanar vem som helst att tro det.

²⁸⁷ Se här, låt mig säga Er en sak! Då Marta kom till Herren Jesus. Den där gåvan skulle aldrig ha fungerat. . . Efter att Fadern redan hade visat Honom vad han skulle göra. Den skulle aldrig ha fungerat. Men hon sa: ”Herre, jag. . . Om Du hade varit här, skulle min bror inte ha dött.” Hon sa: ”Men jag vet, att till och med nu, vad du än ber Gud om, kommer Gud att ge Dig.”

288 Han sa: ”Jag är Uppståndelsen och Livet, den som tror på mig ska leva om han än dör. Och vemhelst, som lever och tror på mig, ska aldrig dö. Tror Du detta?”

289 Lyssna till vad hon sa! Hon sa: ”Ja, Herre, jag tror att allt Du har sagt är Sanningen. Jag tror att Du är Guds Son, som skulle komma i världen.” Det var hennes hållning, ödmjuk.

Du känner Dig annorlunda, eller hur, damen? Ja. Det är riktigt.

290 Den lilla damen, som sitter just där, där bredvid Dig också, som lider av gikt och en kvinnosjukdom. Är det inte riktigt, damen? Stå upp bara en minut, den lilla damen med den röda dräkten. Du var så nära, synen har kommit till Dig. Gikt, kvinnosjukdom. Är det riktigt? Och här är nånting i ditt liv (Du har en god, rättfram framtoning), Du har en massa besvärigheter i Ditt liv, en massa bekymmer. Och det bekymret är Din älskade, det är Din man. Han är drinkare. Han vill inte gå till kyrkan. Om det är riktigt, räck upp din hand! Gud välsigne Dig, damen. Gå hem nu och ta emot Din välsignelse. Du är helad, det blir ljusst omkring dig.

291 Mannen, som sitter bredvid också, där. Du, herrn, tror Du? [Brodern säger: ”Ja, det gör jag.” — Red.] Av hela Ditt hjärta? [”Jaadå!”] Du har förlorat ett av Dina sinnen, och det är luktsinnet. Är det inte riktigt? Om det är så, vinka med handen! [”Det är riktigt!”] Lägg Din hand på Din mun, *så här*, säg: ”Herre, Jesus, jag tror på Dig av hela mitt hjärta.”! [”Herre, Jesus, jag tror på Dig av hela mitt hjärta.”] Gud välsigne Dig! Gå nu, Du ska få Din helbräddagörelse.

292 Ha tro på Gud! Vad tycker Ni allesammans om det, där bak? Tror Ni? Var förnadsfulla!

293 Det sitter en dam där bak i hörnet. Jag ser det där Ljuset hänga över henne. Det är enda sättet jag kan få veta hur det är, då det där Ljuset hänger där. *Det här* Ljuset just här hänger över damen. Kanske om bara en minut, om jag kan se vad det är. Det kommer att bryta . . . Damen lider av en — ett hjärtfel. Hon ser rakt på mig.

294 Och hennes man sitter bredvid henne. Och hennes man har nån sjukdom, han har just varit sjuk, upprörd, sjuk. Är det inte riktigt, herrn? Räck upp Era händer om det är riktigt! Det är riktigt, det är Du, damen med den lilla scarfen där. Herrn, är det inte riktigt? Har Du inte varit liksom upprörd idag? Du har varit uppkörd i magen, mannen. Det är riktigt.

295 Tror Ni alla av hela hjärtat, båda två? Tar Ni emot Det? Min herre, jag ska säga Dig också, att jag ser Dig med handen uppe, vanan att röka. Sluta med det! Du röker cigarrer, det bör du inte göra, det gör Dig sjuk. Är inte det riktigt? Om det är så, vinka med handen så här! Det är det som fördärvar Dig. Det är inte bra för Dina nerver. Kasta bort de där otäcka sakerna och gör

det inte mer, så ska Du komma över det där och bli bra, och Din hustrus hjärtbesvär ska lämna henne. Tror Du det? Är det inte riktigt? Jag kan inte se Dig härifrån, och det vet Du, men Du bär cigarrer på . . . i – i framfickan. Det är riktigt. Lägg ut sakerna och lägg Din hand på Din hustru, säg till Gud att Du är färdig med den sortens saker, så ska Du få gå hem frisk, Du och din hustru ska bli friska. Välsignat vare Herren Jesu Namn!

Tror Ni av hela hjärtat?

²⁹⁶ Den här lilla damen, som sitter här och ser på mig här. Du på . . . Där på främsta bänken här, som sitter just här. En liten dam med . . . Tittar på mig, sitter just där. Du . . . Du har ett bönekort, damen, just här? Du har inget bönekort? Tror Du av hela Ditt hjärta? Tror Du att Jesus Kristus kan göra Dig frisk?

²⁹⁷ Vad tror Du om det, du som sitter bredvid henne? Har Du ett bönekort, damen? Har Du inte? Vill du också bli bra? Skulle Du inte vilja äta igen som Du gjorde, bli kvitt magbesvären? Tror Du att Jesus helar Dig nu? Stå upp, om Du tror att Jesus Kristus helade Dig! Du hade magsår, eller hur? Det beror på ett nervöst lidande. Du har varit nervös länge. Särskilt syror och sånt, eller jag menar det skapar syra och gör tänderna känsliga då Du stöter upp Din mat i munnen igen. Det är sant. Jaa då. Det är ett magsår, det låg i botten på Din mage. Det bränner ibland, särskilt sen Du ätit franska med smör på. Är det riktigt? Jag läser inte Dina tankar, men Den Helige Ande är ofelbar. Du är helad nu. Gå hem, var frisk!

²⁹⁸ Vad gör Ni där bak i den här riktningen? Nån av Er där borta utan bönekort, räck upp Din hand! Nån utan bönekort. All right, var vördnadsfulla, tro av hela hjärtat! Hur är det uppe på läktaren? Ha tro på Gud!

²⁹⁹ Jag kan inte göra det här av mig själv, det är bara Hans suveräna nåd. Tror Ni? Jag kan bara säga det Han visar mig. Som din tro . . . Jag säger det för att väcka Din tro och sedan se vilken väg Han leder mig. Insåg Ni detta – det här är inte Er broder. Ni står i Hans närhet. Det är inte jag, som gör det här, det är Er tro, som använder Det. Jag kan inte använda Det. Det är Din tro, som gör det. Jag har inget sätt att använda Det. Bara en minut.

³⁰⁰ I det här hörnet ser jag en färgad man, som sitter där, liksom till åren, med glasögon på sig. Har Du ett bönekort? Stå upp på Dina fötter en minut! Tror Du att jag är Guds tjänare av allt Ditt hjärta? Du tänker på nån annan, eller hur? Om det är riktigt, vinka med handen! Inte för att det är jag, Din broder. Du har inget bönekort, nu. Det skulle inte finnas nåt sätt för Dig att nånsin komma in i en bönekö, för Du har inget bönekort. Om nån av Er har bönekort, så res Er inte upp, ser Ni, för Ni har en chans att komma in i bönekön.

³⁰¹ Men jag ser det där Ljuset hänga precis över honom. Det har aldrig blivit en syn än så länge. Jag kan inte hela Dig, broder, det kan jag inte. Bara Gud kan göra det. Men Du — Du — Du har tro. Du tror. Och det är nån — nånting, som har orsakat det, på nåt sätt.

³⁰² Om Gud Allsmäktig talar om för den här mannen vad det är för fel med honom, vill resten av Er ta emot Er helbrägdagörelse då? Där är en man, som står minst tio, femton yards från mig, jag har aldrig sett honom i hela mitt liv. Han är bara en man, som står där. Om Gud Allsmäktig uppenbarar vad det är för fel på den mannen, borde varenda en av Er gå ut härifrån som en frisk person. Vad mer kan Gud göra? Är det riktigt?

³⁰³ Min herre, det är inget fel på Dig. Du är svag, måste gå upp litet om natten, prostata osv. men det är inte det, som är Ditt bekymmer. Ditt bekymmer är ifråga om Din pojke. Och Din pojke är på nån slags statlig institution, och han har en dubbel personlighet. Är det riktigt? Vinka med handen om det är rätt! Det där är exakt rätt.

³⁰⁴ Hur många tror nu, att Jesus Kristus, Guds Son står här? Låt oss stå upp och prisa Gud och ta emot vår helbrägdagörelse!

³⁰⁵ Allsmäktige Gud, Livets Upphovsman, alla goda gåvors Givare, Du är här, samma Herre Jesus Kristus, den samme igår, idag och i evighet.

³⁰⁶ Och Satan, Du har bluffat de här människorna länge nog, kom ut ur dem! Jag besvär Dig vid Den Levande Guden, vars Närvaro är här nu i form av en Eldstod, lämna dessa människor! Och kom ut ur dem i Jesu Kristi Namn!

³⁰⁷ Räck upp Era händer, varenda en av Er, och prisa Gud och ta emot Er helbrägdagörelse, varenda en! [Församlingen prisar Gud. — Red.]

HUR ÄNGELN KOM TILL MIG OCH HANS UPPDRAG SWD55-0117
(How The Angel Came To Me, And His Commission)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska måndag kväll den 17 januari 1955 i Lane Tech High School i Chicago, Illinois, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2011 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org